

ΆΓΙΟΣ ΚΥΤΡΑΝΟΣ

ΑΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΝΔΡΩΑΣ ΕΠΙΣΚΟΠΙΚΗΣ ΜΟΝΗΣ
ΑΓΙΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΙΟΥΣΤΙΝΗΣ ΦΥΛΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

ISSN 1108-4030

Περιεχόμενα

- 'Η «μακαρία κοιλία» τῆς Θεοτόκου ρέουσα «ποταμούς ὕδατος ζῶντος».....	57
- † 'Ηγουμένη Σεραφεῖμα τῆς Βουλγαρίας (1913 - 2004).....	60
- 'Από τίς συγκινητικῆς σελίδες τῆς 'Ιεραποστολῆς μας στήν Σουηδία.....	63
- «Τὸν Ἄρτον ἡμῶν τὸν Ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν Σήμερον», Ἁγίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου ..	64
- Ἡμερολογιακὸ Ζήτημα ἢ Αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ; (Ε΄) Κριτικὴ ἀναφορὰ σὲ τρία ἄρθρα τοῦ γέροντος Θεοκλήτου Διονυσιάτου.....	66
- Ἐορταὶ καὶ Πανηγύρεις.....	72
- Ἡ Πανήγυρις τῶν Ἁγίων Πάντων Ἀγρινίου.....	74
- Ἐγκαίνια Μετοχιακοῦ Ναοῦ καὶ Ἐορτὴ τοῦ Ἁγίου Γλυκερίου στήν Ρουμανία.....	76
- Θαῦμα τοῦ νεοφανοῦς Ἁγίου Ἱεράρχου Γλυκερίου τῆς Ρουμανίας.....	79
- Διάλογος γὰρ τὴν Προσευχὴ τοῦ Ἰησοῦ, Ἁγίου Ἰγνατίου Μπριαντανίωφ.....	80
- Ἰ. Ἀρχιεπισκοπὴ Ἐτνα: Ὁμιλία Καθηγητοῦ - Ἐορτὴ τῆς Ἀναλήψεως.....	83
- Ἡ τρίτη ἐπίσκεψις τοῦ οἰκουμενιστοῦ πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου στὸ Βατικανὸ... 84	
- Χειροτονία Κληρικοῦ ἀπὸ τὴν Σλοβακία.....	86
- «Εἶπε Γέρον» - Ἡ ἐγκατάλειψις ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἡ κατὰ Θεὸν λύπη.....	88

Νέες Παραγωγές καὶ Ἐκδόσεις

- D.V.D. : Ἡ «ΙΒ΄ Σύναξις Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως» - Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας 2004
- Τόμος ΙΓ΄ τοῦ περιοδικοῦ «Ἅγιος Κυπριανὸς» (2001-2003)

Φωτογραφία ἐξωφύλλου:

Ο Ἅγιος Νήφων Πατριάρχης Κων/λεως (Μνήμη: 11η Αὐγούστου).
Φορητὴ Εἰκόνα ἐκ τοῦ Ἀγιογραφείου τῆς Ἱεράς Μονῆς μας, 1993.

Φωτογραφία ὀπισθοφύλλου:

Ὁ θαυμάσιος νεόδμητος Ἱερὸς Ναὸς τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἰωάννου
τοῦ Τραπεζουντίου, τῆς Ἀδελφῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου
Ἡμερολογίου Ρουμανίας, στήν Σουτσαβά, Ἰούλιος 2004.

ΑΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδίδεται τῇ εὐλογία καὶ φροντίδι τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς,
Πατρὸς δὲ καὶ Καθηγουμένου τῆς Ἱεράς Μονῆς, κ. ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ

- Ἰδιοκτῆτης: Ἱερά Μονὴ Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς. • Ἐκδότης - Διευθυντής: Ἀρχιμανδρίτης Κυπριανὸς Ἀγιοκυπριανίτης. • Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς. • Τηλέφωνο Ἱ. Μονῆς: 210 2411380. • Telefax: 210 2411080. • E-mail: Kyprianos@hol.gr • Ἰστοσελίδα στὸ Διαδίκτυο: www.synodinresistance.gr • Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Γ. Κουκουδάκης, Βουλγαροκτόνου 40, τηλ.:

Ἡ «μακαρία κοιλία» τῆς Θεοτόκου ρέουσα «ποταμοὺς ὕδατος ζῶντος»

Ἄπο τὴν πολυαρχία τῶν παθῶν
στὴν μοναρχία τοῦ νοῦ
μέσω τῆς ὑποταγῆς του στὴν καρδιά

«ΔΕΥΤΕ οἱ πιστοί!... Θεομητορικὴ Πανήγυρις!... Ἐλάτε με πόθο τὰ εὐσεβῆ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας... Προσέλθετε καὶ πάλιν οἱ θεοτοκόφιλοι... Συναθροισθῆτε εὐλαδῶς οἱ ἔραστοὶ καὶ φίλοι τῆς Ἁειπαρθένου.

Ἄς προσπέσουμε στὸν ζωηφόρο τάφο τῆς ἀπειράνδρου Μητρός... Ἄς ἐναγκαλισθοῦμε αὐτὸν με θερμὴ ἀγάπη καὶ εὐλάβεια... Ἄς ἐγγίσουμε αὐτὸν με τὰ νοερά χεῖλη τῆς καρδιάς μας, με τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ μέτωπά μας... Ἄς καταφιλήσουμε τὸ μνήμα τῆς κοινῆς Τροφοῦ καὶ Μητρός μας.

Καὶ ἄς ψάλουμε σεμνῶς, ἀλλὰ καὶ ἐνθουσιωδῶς, ἄσματα ἐπιτάφια... Ἄς ἀντλήσουμε τὰ πλουσιοπάροχα χαρίσματα τῶν ἱαμάτων... Ἄς ζητήσουμε ἀπὸ τὴν ἀέννη ἀυτὴ πηγὴ τοῦ Φωτὸς καὶ τῆς Ζωῆς τὴν θεραπεία τῆς νοσοῦσης φύσεώς μας, τὸν φωτισμὸ τοῦ νοῦ, τὴν ζωοποίησι τῆς καρδιάς ἡμῶν.

«Δεῦτε οἱ πιστοί, τῷ τάφῳ προσέλθωμεν τῆς Θεομήτορος, καὶ περιπτυσζόμεθα, καρδίαν, χεῖλη, ὄμματα, μέτωπα, εἰλικρινῶς προσάπτοντες, καὶ ἀρυσόμεθα ἱαμάτων ἄφθονα χαρίσματα, ἐκ πηγῆς ἀέννου βλυστάνοντα»¹.

Σήμερα, ἡ θεοδόχος Μαριάμ, ἡ ἀνατείλασα τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων, μετατίθεται διὰ μέσου τοῦ θανάτου πρὸς τὴν ὄντως Ζωὴν... Σήμερα, ὁ «*Ναὸς τῆς Αὐτοζωῆς*»², «*ἡ τὴν Ζωὴν τεκοῦσα τὴν ἐνυπόστατον*», αὐτὴ ἡ Ζωοδόχος Πηγὴ διαβαίνει ἀπὸ τὴν γῆ «*εἰς κατάπαυσιν αἰώνιον καὶ κληρονομίαν οὐράνιον*»... «*Ἡ Παρθένος καὶ μόνη Θεοτόκος πρὸς λῆξιν οὐράνιον μεταδιβάξεται*»³.

* * *

ΜΗΠΩΣ ἄρα γε τὰ ἐπιτάφια ἄσματά μας γιὰ τὴν Μητέρα τῆς Ζωῆς παρακινήσουν τὴν θεομητορικὴ Χάρι Της νὰ θεραπεύσῃ τὴν πνευματικὴ μας νέκρωσι καὶ ἀκαρπία;... Πῶς θὰ ἐρμηνεύσουμε θεομητροπρεπῶς τὰ «*μεγαλεῖα*» Της, ὥστε ἡ καρδιά μας νὰ ζωοποιηθῆ καὶ κατασταθῆ πηγὴ ὕδατος ζῶντος;

Ὁ Κύριος καὶ Θεὸς μας, ἡ Αὐτοζωή, ὑποσχέθηκε μία ἀπὸ τίς κεντρικώτερες καὶ μεγαλύτερες ἐπαγγελίες τῆς Καινῆς Διαθήκης Του: «*ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ρεύσουσιν ὕδατος ζῶντος*»⁴.

«*Κοιλίαν ἐνταῦθα*», ἐρμηνεύει ὁ Χρυσορρήμων, «*τὴν καρδίαν φησί, καθάπερ καὶ ἀλλαχοῦ φησι: “καὶ τὸν νόμον Σου ἐν μέσῳ τῆς κοιλίας μου”*»⁵.

Ψυχῆς «*κοιλία*», κατὰ τὴν Παράδοσί μας, εἶναι ἡ «*καθαρὰ καρδιά*»⁶, ἡ ὁποία γίνεταί μὲν «*πυξίον τοῦ θεοῦ νόμου*»⁶, ἀλλὰ καὶ φιλοξενεῖ τὸν Θεῖο Παράκλητο

καὶ καθίσταται Ναὸς καὶ Θρόνος τῆς Ἁγίας Τριάδος.

«Τοῦτο δὲ εἶπεν [ὁ Χριστὸς] περὶ τοῦ Πνεύματος, οὗ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύοντες εἰς Αὐτόν»⁷.

Ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν καὶ ἐργάζονται γιὰ τὴν καθαρότητα τῆς «καρδιάς», δέχονται ὄχι ἀπλῶς μίαν ἑλλαμψι θείου Φωτὸς «ἀνυπόστατον», ἀλλὰ ἀποκοτῶν, ὅπως λέγουν οἱ Ἅγιοι, τοῦ Παρακλήτου τὸ «ὑποστατικὸν φῶς καὶ καθ' ὑπόστασιν καὶ ἐνυπόστατον, διότι [τοῦτο] παραμένει εἰς τοὺς ἑλλαμπομένους»⁸.

«Ἐν δὲ τοῖς πιστεύουσι», λέγει ὁ θεῖος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, **«οὐ δαδουχίαν ἀπλῶς, τὴν ἀπὸ τοῦ Πνεύματος, ἀλλ' αὐτὸ κατοικεῖν τὸ Πνεῦμα, καὶ ἐναυλιζεσθαι τεθαρόρηκαμεν ὅθεν εἰκότως καὶ ναοὶ Θεοῦ χρηματίζομεν»⁹.**

Ὅταν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐγκαθιδρυθῆ στὴν «κοιλία» τῆς ψυχῆς, δηλαδὴ στὴν «καθαρὰν καρδίαν», μετατρέπει αὐτὴν σὲ ἀνεξάντλητη καὶ ἀείρορη πηγὴ, ἡ ὁποία ὑπερεκχειλίζει ἀπὸ τὶς ἄγιες δωρεές Του.

«Ἡ γὰρ τοῦ Πνεύματος χάρις», μᾶς διαβεβαιώνει ὁ Χρυσόστομος, **«ἐπειδὴν εἰς διάνοιαν εἰσέλθῃ καὶ ἰδρωθῆ, πάσης πηγῆς μᾶλλον ἀναβλύζει καὶ οὐ διαλιμπάνει, οὐδὲ κενούται, οὐδ' ἴσταται»¹⁰.**

Τὸ «ὑδωρ» εἶναι εἰκὼν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος: βαπτίζομεθα «ἐν ἐνὶ Πνεύματι»¹¹, ποτιζόμεθα «εἰς ἓν Πνεῦμα»¹¹, λαμβάνομε «τὴν δωρεάν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»¹², ἡ ὁποία γίνεται ἐν ἡμῖν «πηγὴ ὑδάτος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον»¹³.

* * *

ΕΙΝΑΙ γνωστόν, ὅτι ἡ ἄχραντος «κοιλία» τῆς Θεοτόκου ἦταν «μακαρία»¹⁴ καὶ παμμακάριστος, διότι «ἐθά-

στασε ἀκόπως»¹⁵ τῆς γῆς καὶ πάσης τῆς κτίσεως τὸ «θεμέλιον»¹⁵, δηλαδὴ τὸν Δημιουργὸ καὶ Προνοητὴ καὶ Ζωοδότη οὐρανίων καὶ ἐπιγείων.

Καὶ ἔρρευσαν ἐκ τῆς νηδύος Αὐτῆς «ποταμοὶ ὑδάτος ζῶντος»⁴, δαφίλεια εὐλογιῶν καὶ χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος, ἀνεξάντλητα ρεῖθρα καὶνάματα ἀγιασμοῦ καὶ σωτηρίας.

Ἐν τούτοις, ὅπως μᾶς διαβεβαιώνουν οἱ Ἅγιοι, ἡ Βασίλισσα τῶν Οὐρανῶν δὲν «διεπέρασε τὴν ζωὴν Τῆς ἐν ἀμελείᾳ», ἀλλὰ μετεχειρίζετο «μίαν πολυειδῆ καὶ καρτερικωτάτην ἄσκησιν», μίαν «ἀσκητικωτάτην ζωὴν»¹⁶, γι' αὐτὸ καὶ ἔλαβε παρὰ τοῦ Υἱοῦ Αὐτῆς τόσας «δόξας», τόσα «μεγαλεῖα» καὶ τόσας «θεομητροπρεπεῖς τιμάς», ὅταν ἐκοιμήθη καὶ ἀνέστη καὶ μετέστη εἰς τὰ Οὐράνια.

Ἀκολούθως, κάθε εὐσεβὴς πρέπει νὰ μεταχειρίζεται τὴν *πρακτικὴν ἀρετὴν*, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ ὄχημα καὶ τὴν ἐπίδοσιν τῆς *θεωρητικῆς ἀρετῆς*, προκειμένου νὰ συλλάβῃ «ἐν γαστρὶ», νὰ ὠδινήσῃ καὶ νὰ γεννήσῃ «πνεῦμα σωτηρίας»¹⁷, καὶ τοιουτοτρόπως δὲ νὰ καταστῇ ἡ «καρδία» του ἐνεργεῖα «θρόνος τῆς Χάριτος».

«Καλότυχος ἐκεῖνος», λέγει ὁ Ὅσιος Συμεὼν ὁ Νεὸς Θεολόγος, **«κόπου ἰδῆ τὸ φῶς τοῦ κόσμου, ἡγουν τὸν Χριστὸν, πῶς ἐμορφώθη μέσα του, ὅτι αὐτὸς θέλει νομισθῆ μήτηρ Χριστοῦ, ἔχοντας τὸν Χριστὸν μέσα του ὡς βρέφος»¹⁸.**

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες λέγουν, ὅτι στὴν «κοιλίαν» τῆς ψυχῆς, δηλαδὴ «ἐν τῇ καρδίᾳ, τὴν τοῦ Πνεύματος δεχόμεθα χάριν»¹⁹ καὶ «ἐν τῇ καρδίᾳ ἔχει τὴν καθέδραν ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»²⁰.

Ἐκεῖ λοιπόν, πρὸς τὴν «καρδίαν»

πρέπει να κατατείνη ὅλη ἡ νηπτική ἐργασία καὶ πρὸς τὴν «καθέδραν» αὐτὴ πρέπει νὰ ἀποβλέπη ἡ περιεκτικὴ πρακτικὴ ἀρετὴ.

«Εἰς τὴν καρδίαν πρέπει πάντοτε νὰ συμμαζώνῃς τὸν νοῦν σου καὶ τοὺς λογισμοὺς σου· ἐκεῖ πάντοτε πρέπει νὰ βλέπῃς, καὶ ἐκεῖ πάντοτε νὰ προσέχῃς, λέγοντας τὴν μονολόγιστον ταύτην καὶ γλυκύτεραν μέλιτος εὐχὴν, τὴν λέγουσαν: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, ἐλέησόν με»²¹.

Ἡ ἐμμονὴ στὴν σωτήρια αὐτὴν καρδιακὴ ἐργασία θὰ ἔχῃ ἓνα θαυμαστό, ὑπερφυσικὸ καὶ σωτηριῶδες ἀποτέλεσμα: ἡ ἐν ἡμῖν «πολυαρχία καὶ ὀγκοκρατία τῶν παθῶν» θὰ μετατραπῇ εἰς ἐν Χριστῷ «μοναρχίαν» καὶ «αὐτοκρατορίαν»:

«Ἐὰν καὶ τὸν νοῦν σου ὑποτάσῃς εἰς τὴν καρδίαν σου», «ἐὰν σὺ ἐνωθῇς αὐτὸς σεαυτῷ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διὰ τῆς τοῦ νοῦ πρὸς τὴν καρδίαν ἐπιστροφῆς, καὶ διὰ τῆς ἐν καρδίᾳ ἐνεργουμένης νοερᾶς προσευχῆς», τότε γίνεσαι κυρίως καὶ ἀληθῶς «θρόνος τῆς χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», τὸ ὅποιο «ἐνοποιεῖ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν σου· εἰρηνεὺς τὸν ἐμφύλιον πόλεμον τῶν τριῶν μερῶν τῆς ψυχῆς· σὲ δεικνύει μονάρχην καὶ αὐτοκράτορα τῶν ἐνοχλούντων σε παθῶν»²².

* * *

ΨΑΛΛΟΝΤΕΣ σεμνῶς καὶ ἐνθουσιωδῶς ἄσματα ἐπιτάφια στὴν Πάναγνο Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ἅς προσευχώμεθα στὴν Χάρι Της νὰ μᾶς ἀξιῶση τῆς ὄντως Ζωῆς... «Καὶ ὡς ὄρνις νὰ ἐπισκιάξῃ ἡμᾶς, τὰ λεπτὰ στρουθία, μὲ τὰς πτέρυγας τῆς χάριτος καὶ τοῦ πλουσιῶν ἐλέους Της»¹⁶ καὶ νὰ θερμαίνῃ καὶ νὰ ζωοποιῇ τὶς ἄγονες καρδιές μας.

Καὶ «ἅς κατασκευάζωμεν τὴν ἐνθουμῆν καὶ καρδίαν μας ταμείον καὶ κατοίκησιν τῶν ἀρετῶν τῆς Θεοτόκου»²³...

«Ὡστε νὰ ἀναβλύσῃ ἀπὸ τὴν «κοιλίαν» τῆς ψυχῆς μας, «ἐκ τοῦ θυθοῦ τῆς καρδιάς» μας, «τὸ ζῶν καὶ ἀλλόμενον ὕδωρ»²⁴...

Τὸ «ὑδωρ» ἐκεῖνο, γιὰ τὸ ὅποιο ὁ Ἅγιος Ἰγνατίος ὁ Θεοφόρος ἔλεγε: «οὐκ ἔστιν ἐν ἐμοὶ πῦρ φιλόυλον, ἀλλ' ὕδωρ ἐστὶν ἐνεργοῦν καὶ λαλοῦν»²⁵.

1) Ἱ. Δαμασκηνοῦ, Εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου Κανὼν, Ὠδὴ Θ', Τροπάριον β'. / **2) Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου**, Ἐορτοδόριον, σελ. 690. / **3) Ἱ. Δαμασκηνοῦ**, ἐνθ' ἀνωτ., Ὠδὴ Α', Τροπάριον α'. / **4) Ἰωάν. ζ'** 38. / **5) Ἱ. Χρυσοστόμου**, PG τ. 59, στλ. 283. Ψαλμ. λθ' 2. / **6) Ἁγίου Γρηγορίου Νύσσης**, PG τ. 44, στλ. 1076Α. / **7) Ἰωάν. ζ'** 39. / **8) Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου**, Ἐορτοδόριον, σελ. 643-644. / **9) Ἁγίου Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας**, PG τ. 73, στλ. 757Β. / **10) Ἱ. Χρυσοστόμου**, PG τ. 59, στλ. 284. / **11) Α' Κορινθ. ιδ'** 13. / **12) Πράξ. β'** 38. / **13) Ἰωάν. δ'** 14. / **14) Λουκ. ια'** 27. / **15) Ἁγίου Ἰωσήφ Ὑμνογράφου**, Κανὼν Ἀκαθίστου, Ὠδὴ Δ', Τροπάριον γ'. / **16) Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου**, Ἐορτοδόριον, σελ. 697 καὶ 698. / **17) Πρβλ.** Ἡσαίου κστ' 18. / **18) Ὁσίου Συμεῶν Νέου Θεολόγου**, Λόγος ΝΖ', § ε' (Διονυσίου Ζαγοραίου). Ἠθικὸς Λόγος Ι', § 48. Πρβλ. Λουκ. η' 21, Γαλ. δ' 9. / **19) Ἱ. Χρυσοστόμου**, PG τ. 57, στλ. 255-256. / **20) Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου**, Νέα Κλίμαξ, σελ. 75. / **21) Τοῦ Αὐτοῦ**, αὐτόθι, σελ. 347. / **22) Τοῦ Αὐτοῦ**, αὐτόθι, σελ. 348. / **23) Τοῦ Αὐτοῦ**, Ἐορτοδόριον, σελ. 678. / **24) Ὁσίου Καλλίστου Ξανθοπούλου**, Φιλοκαλία τ. Δ', σελ. 297, §§ ε', στ'. / **25) Τοῦ Αὐτοῦ**, αὐτόθι. Βλ. καὶ Ἁγίου Ἰγνατίου Θεοφόρου, PG τ. 5, στλ. 693Α.

† ΗΓΟΥΜΕΝΗ ΣΕΡΑΦΕΙΜΑ (1913 - 2004)

Μία σύγχρονη μεγάλη δικαία καὶ φιλόθεος κατὰ Χριστὸν Ἀμμᾶς

ΤΗΝ ΠΑΡΑΜΟΝΗ τῆς Κυριακῆς τῶν Ἁγίων Πάντων, 23 Μαΐου/5 Ἰουνίου 2004, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ πλήρης ἡμερῶν, μετὰ ἀπὸ σύντομη ἀσθένεια, ἡ πολυσέβαστη Γερόντισσα Μάτουσκα (Μητερούλα), ὅπως ἦταν γνωστὴ σὲ ὄλους, Σεραφεῖμα, Ἡγουμένη τῆς Ἱερᾶς Γυναικειᾶς Μονῆς τῆς Ἁγίας Σικέπης τῆς Θεοτόκου στὸ Κνιαζέβο, πλησίον τῆς Σόφιας στὴν Βουλγαρία.

Ἡ μακαριστὴ Γερόντισσα, κατὰ κόσμον Πριγκίπισσα Ὑλγα Ἀνδρέεβνα Λῆβεν, ἐγεννήθη στὴν Μόσχα τὸ 1913 καὶ μετὰ τὴν Μπολσεβικικὴ Ἐπανάστασι κατέφυγε μὲ τὴν ἐπιφανῆ οἰκογένειά της στὴν Βουλγαρία.

Ἐκεῖ, ὁ κατὰ σάρκα πατέρας της ἐχειροτονήθη σύντομα Ἱερεὺς ἀπὸ τὸν Ἀρχιερέα γιὰ τοὺς Ρώσους μετανάστες στὴν Βουλγαρία Σεβασμιώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Μποκουτσάρσκυ Σεραφεῖμ (Σομπόλιεφ) καὶ διωρίσθηκε Ἐφημέριος τοῦ ρωσικοῦ Ναοῦ τῆς Σόφιας.

Ταυτόχρονα, ἡ μικρὴ Ὑλγα ἀπὸ τὴν ἡλικία τῶν ἑπτὰ μόλις ἐτῶν συνεδέθη πνευματικῶς μὲ τὸν ἴδιο Ἀρχιερέα, τὸν κατοπινὸ μέγα Ἀββᾶ της, ὁ ὁποῖος τὴν ἐμύησε στὶς ἀρχές τῆς εὐλογημένης Μοναχικῆς ζωῆς· αὐτὲς τὶς ἀρχές ἢ μελλοντικὴ Γερόντισσα τὶς ἐγκολπώθηκε πλήρως καὶ ὀλοκαρδίως στὸ ἔφορο ἔδαφος τῆς καλῆς ψυχῆς της. Πράγματι, ὁ Θεὸς τὴν εἶχε προικίσει ἀπλόχερα μὲ πολλὰ καὶ ἐξαιρετὰ δῶρα καὶ χαρίσματα, τὰ ὁποῖα αὐτὴ ἐπολλαπλασίασε, μέσω τῆς φωτισμένης καθοδηγήσεως τοῦ ἀπλανοῦς ἀγίου πνευματικοῦ της πατρὸς Ἱεράρχου Σεραφεῖμ.

Ὁ Ἅγιος Ἀρχιεπίσκοπος
Σεραφεῖμ Σομπόλιεφ.

Ὁ Γέροντάς της διαβλέπων μὲ τὸ διορατικὸ τοῦ ὄμμα τὴν μελλοντικὴ της ἐξέλιξι, ἀποκαλοῦσε αὐτὴν ἀπὸ μικρὴ «Γερόντισσα» καὶ προέτρεπε τοὺς πιστοὺς νὰ τὴν εὐλαβοῦνται καὶ νὰ ζητοῦν τὴν εὐλογία της, πρὸς μεγάλην λύπην καὶ ἀδημονίαν της!

ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψι καὶ προτροπῇ τοῦ Βλαντίκα Σεραφεῖμ, σὲ σύντομο χρονικὸ διάστημα συνεκροτήθη μία Ἀδελφότης νεανίδων ρωσικῆς καὶ βουλγαρικῆς καταγωγῆς, οἱ ὁποῖες ζοῦσαν τὴν Μοναχικὴ ζωὴ σὲ διαμέρισμα μέσα στὴν Σόφια. Ὁ ἅγιος Ἀρχιερεὺς θεωρεῖται ἰδρυτὴς αὐτῆς τῆς εὐλογημένης Ἀδελφότητος, ἀλλὰ ὅπως προεῖπε προ-

φητικά, ἡ Μονὴ θὰ ἄρχιζε νὰ συστήνεται κανονικὰ μόνον μετὰ τὴν Κοίμησί του, ὅπως πράγματι καὶ ἔγινε.

Διότι, ὀλίγες μόλις ἡμέρες μετὰ τὴν ὁσιακὴ Κοίμησι τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Σεραφεῖμ, τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ 1950, ἀγοράσθηκε ἀπρόσμενα οἰκόπεδο στὸ Κνιάζεβο, λίγο ἔξω ἀπὸ τὴν Σόφια, καὶ ἐκεῖ ἄρχισε θαυματουργικῶς ἡ ἀνέγερσις τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Ἁγίας Σκέπης τῆς Θεοτόκου, ὅταν στὴν Βουλγαρία εἶχε τότε προσφάτως ἐπικρατήσῃ ὁ Κομμουνισμὸς καὶ οἱ συνθήκες ἦσαν ἄκρως δυσμενεῖς γιὰ ἓνα τέτοιο ἱερὸ ἐγχεῖρημα!

Ἡ ἁγία Γερόντισσα, φυλάττουσα ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τὶς ἱερὲς ὑποθήκες τοῦ πνευματικοῦ της Πατρός, ὁ ὁποῖος μάλιστα μετὰ τὴν Κοίμησί του ἄρχισε νὰ θαυματουργῇ ἐξαισιῶς, ἐπιδόθηκε μὲ ζῆλο καὶ μὲ ἀκατάβλητους ἀγῶνες προσευχῆς, κόπου, πίστεως καὶ ὑπομονῆς στὴν σύστασι καὶ συγκρότησι τοῦ ὑποδειγματικοῦ ἀπὸ κάθε ἄποψι Ἱεροῦ Παρθενῶνος, ἐπὶ διάστημα πλέον τοῦ ἡμίσεος αἰῶνος.

Ἡ Γερόντισσα ἦταν πράγματι ἡ γεμάτη ἀγάπη Μητερούλα ὅχι μόνον τῆς Ἀδελφότητος τῆς Μονῆς της, ἀλλὰ καὶ ὅλων ὅσων προσέτρεχαν εἰς αὐτὴν γιὰ πνευματικὴ παρηγορία καὶ στήριξι. Αὐτὴ ἡ πλήρης ἀγάπης φωτεινὴ καὶ χαρισματικὴ παρουσία της, ὡς καὶ ἡ πραότης, ὑπομονή, μεγαλοψυχία καὶ σοφὴ διάκρισί της, ἔργῳ καὶ λόγῳ, ἀποτελοῦσαν τὴν ἀναψυχὴν καὶ λύτρωσι ἀναριθμητῶν ψυχῶν.

Ἡ ἁγία Ἠγουμένη ἀνέπνεε κυριολεκτικῶς τὸν Χριστὸν καὶ ἀκτινοβολοῦσε τὸ στοργικὸ ἐνδιαφέρον Του γιὰ ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἀνθρώπους.

Ἦταν ὅμως καὶ Ὁμολογήτρια τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, κατὰ τὸ παράδειγμα καὶ τὴν διδασκαλίαν τοῦ πολυσεβάστου καὶ πολυαγαπητοῦ της Ἀββᾶ.

Ἔτσι, ὅταν τὸ Πατριαρχεῖο Βουλγαρίας εἰσήγαγε τὴν οἰκουμενιστικὴν καινοτομίαν τοῦ νέου ἡμερολογίου στὴν ζωὴ τῆς τοπικῆς ἐκκλησίας τὸ 1968, ἡ Ἱερὰ Μονὴ τῆς Ἁγίας Σκέπης τῆς Θεοτόκου ἦταν ἡ μόνη ποὺ ἀντετάχθη σθεναρῶς, τοῦ κομμουνιστικοῦ μάλιστα καθεστῶτος μεσουρανοῦντος τότε στὴν χώρα!

Στὴν Μονὴ αὐτὴ ἐτέθησαν ὑπὸ περιορισμὸν καὶ οἱ τέσσερις Κληρικοί, οἱ ὁποῖοι ἀρνήθησαν τὴν Καινοτομίαν, ὅλοι πνευματικὰ τέκνα τοῦ ἁγίου Ἀρχιεπισκόπου Σεραφεῖμ τοῦ νέου Θαυματουργοῦ τῆς Σόφιας: οἱ Καθηγηταὶ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Σόφιας Ἀρχιμανδρίται Σεραφεῖμ καὶ Σέργιος, ὁ Ἀρχιμανδρίτης

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Κυπριανὸς μὲ τὴν μακαριστὴ Γερόντισσα Σεραφεῖμα, τὸν πολὺ Ἀρχιμανδρίτη π. Σέργιο καὶ ἓναν Ἱερομόναχο ἐξ Ἑλλάδος, στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίας Σκέπης τῆς Θεοτόκου Κνιάζεβο Σόφιας, τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1991.

Παντελεήμων και ὁ Ἱερομόναχος Σεραφεῖμ. Ἀπὸ τοὺς Ὁμολογητὰς αὐτοὺς Πατέρας ἐπιζῆ σήμερα μόνον ὁ ὑπέργρηρος πλέον πολυσέβαστος π. Σέργιος.

Ἡ Μονὴ τῆς Ἁγίας Σκέπης, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ὑπὸ τὴν φωτισμένη καθοδήγησι τῆς ἡρωϊκῆς Γεροντίσσης Σεραφεΐμας, ἀνεδείχθη προμαχῶν Γνησίαι Ὁρθοδοξίαι καὶ ἀπετέλεσε τὸ κέντρο καὶ τὴν ἑδρα τῆς ἐνστάσεως κατὰ τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας στὴν Βουλγαρία. Γιὰ τὸν λόγο αὐτό, ἡ Μονὴ ὑπέστη διωγμούς, στερήσεις, περιορισμούς καὶ δυσκολίες, ὅμως συνέχισε ἀκλόνητη τὴν σωτήρια ἀποστολή της, ἐνῶ δὲν ἔλειπαν καὶ οἱ ζωντανὲς ἐμφάνειες καὶ παρηγορίες τοῦ Οὐρανοῦ, πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἀγωνιζομένων.

Ἀρχὰς τῆς δεκαετίας τοῦ '80 ἡ Μονὴ συνεδέθη πνευματικῶς μὲ τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη μας κ. Κυπριανό. Ἀπὸ τότε ἡ μακαρία Γερόντισσα Σεραφεΐμα ἔτρεφε γνήσια αἰσθήματα σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης στὸ πρόσωπο τοῦ σεπτοῦ Ποιμενάρχου μας, τὰ ὁποῖα ἐξέφραζε σὲ κάθε εὐκαιρία πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως.

Μετὰ τὴν πτώσι τοῦ Κομμουνισμοῦ, ἡ Μονὴ ἀνεδείχθη πράγματι ἐστία πνευματικῆς ἀναγεννήσεως στὴν Βουλγαρία. Αὐξήθηκε ἄλλωστε καὶ ἀριθμητικὰ, θεωρουμένη ὡς ἡ μεγαλύτερη Μονὴ τῆς χώρας, μὲ 40 Μοναχὲς καὶ Δόκιμες Ἀδελφές, κάτι ποὺ συμπεριλαμβάνεται στὰ ζωντανὰ θαύματα τῶν προσευχῶν τοῦ Ἁγίου Ἱεράρχου Σεραφεῖμ Σομπόλιεφ. Συνέχισε τὴν ψυχοσωτήρια ἀποστολή της μὲ ἔμφασι στὴν Ὁρθόδοξη Εἰκονογραφία καὶ στὶς Ἐκδόσεις γιὰ τὸν εὐαγγελισμό τοῦ λαοῦ, ἐνῶ συμπαραστάθη ἐξ ἀρχῆς ἐνεργῶς στὴν ὀργάνωσι καὶ ἀνάπτυξι τῆς Δικαιοδοσίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου στὴν χώρα αὐτὴ ὑπὸ τὸν Σεβασμιώτατο Ἐπίσκοπο Τριάδιτσα κ. Φώτιο, ὁ ὁποῖος ὡς γνωστὸν ἐχειροτονήθη ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου μας κ. Κυπριανοῦ στὴν Ἑλλάδα τὸ 1993. Στὴν χειροτονία αὐτὴ συμμετεῖχε καὶ Ἀρχιερεὺς τῆς Ἀδελφῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου Ρουμανίας.

Πράγματι, γιὰ τὸν Σεβ. κ. Φώτιο ἡ Γερόντισσα Σεραφεΐμα ἦταν κάτι περισσότερο ἀπὸ πνευματικὴ μητέρα...

Μέχρι τῆς ὀσιακῆς κοιμήσεώς της, ἡ μακαριστὴ Γερόντισσα, στὰ ἐνενήντα της χρόνια, παρέμενε τὸ ἴδιο ἐνεργητικὴ καὶ διανοητικῶς καὶ πνευματικῶς διαυγής, ὥστε νὰ καταπλήσῃ τοὺς πάντας. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἀναγγελία τῆς κοιμήσεώς της ἐθύθισε ὅλους ὅσοι τὴν ἐγνώριζαν στὴν θλίψι καὶ τὸ πένθος...

Ἡ Ἐξόδιος Ἀκολουθία ἐψάλθη στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Λουκά, στὴν Μονὴ τῶν κόπων καὶ ἀγώνων της, τῆς Ἁγίας Σκέπης τῆς Θεοτόκου στὸ Κνιαζεβο τὸ μεσημέρι τῆς Τρίτης, 26.5.2004 ἐκ.ἡμ., ἀπὸ τὸν

Σεβασμ. Ἐπίσκοπο Τριάδιτσα κ. Φώτιο, τὸν ἀντιπρόσωπο τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου μας Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιο, 21 Ἱερεῖς καὶ 3 Διακόνους. Παρέστησαν πολλές χιλιάδες πιστῶν ἀπὸ τὴν Σόφια καὶ ἀπὸ ἄλλα μέρη τῆς Βουλγαρίας, καὶ ἀπαιτήθησαν πολλές ὥρες μέχρις ὅτου

αὐτοὶ ὅλοι δώσουν τὸν τελευταῖο ἀσπασμὸ στὸ σεπτὸ σκῆνωμα τῆς ἀλησιμόνητης Γερώντισσας, μέσα σὲ ἀτμόσφαιρα πένθους καὶ βαθεῖας κατανύξεως.

Οἱ «ὄρφανές Ἀδελφές» τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Κνιάζεβο ἔγραψαν χαρακτηριστικά, μεταξύ ἄλλων, σὲ κείμενό τους γιὰ τὸ γεγονός:

«Κατ' ἄνθρωπον, ἡ κοίμησίς της ἀποτελεῖ ἀπροσμέτρητη ἀπώλεια γιὰ ὅλους μας. Ὅμως ἐμεῖς πιστεύουμε καὶ αἰσθανόμεθα, ὅτι ἡ Μάτουσκα δὲν μᾶς ἄφησε, δὲν παύει νὰ προσεύχεται γιὰ μᾶς καὶ δὲν παύει νὰ φροντίζει γιὰ μᾶς.

Πανάγαθε Θεέ, ἀνάπαυσον τὴν ψυχὴν τῆς πιστῆς δούλης Σου καὶ τάξον αὐτὴν εἰς τὰς οὐρανίους μονὰς Σου». Ἀμήν!

Ἀπὸ τίς συγκινητικὲς σελίδες τῆς Ἱεραποστολῆς μας στὴν Σουηδία

Ὁ Θεὸς καλεῖ ἀκόμη καὶ τὴν ὑστάτη στιγμή καλοπροαίρετες ψυχές στὴν Βασιλεία Του

Ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Μακαριουπόλεως κ. Ἰωάννου

Στοκχόλμη Σουηδίας, 12/25.6.2004

(.....)

Τὸ τελευταῖο ἐνδιαφέρον περιστατικό, τὸ ὁποῖο συνέβη στὴν Ἐνορία μας, ἦταν ἡ Βάπτισις δύο γυναικῶν, γηραιᾶς μητρὸς καὶ θυγατέρας. Ἡ μητέρα ἦταν ἡλικίας 89 ἐτῶν καὶ πρότεινε ἡ ἴδια νὰ βαπτισθῆ. Κατήγετο ἀπὸ τὴν Λατβία. Ἐκεῖ δὲν εἶχε πιθανότητα νὰ βαπτισθῆ, διότι ἦταν ἀπαγορευμένο.

Μετὰ ἀπὸ μία περίοδο προετοιμασίας στὴν Ἐκκλησίᾳς μας, κατόπιν τῆς κατήχησης ποὺ ἐπιτέλεσα, ἐβαπτίσθησαν καὶ οἱ δύο τὴν ἡμέρα τῆς Ἀναλήψεως.

Τὴν ἀμέσως ἐπομένη Κυριακὴ, καὶ οἱ δύο ἐκοινώνησαν. Ἡ μητέρα εἶπε: **«Εἶμαι στὸς οὐρανοῦς! Εἶμαι τόσο εὐτυχισμένη!»**.

Τὴν ἐπομένη Κυριακὴ, τῆς Πεντηκοστῆς, ἦλθε ἐπίσης πάλι στὸν Ναὸ καὶ ἐκοινώνησε. Ἦταν τὸ ἴδιο χαρούμενη, ὅπως καὶ τὴν προηγουμένη Κυριακὴ.

Τὴν Δευτέρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, προσπάθησε νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κρεβάτι τῆς γεμάτη χαρὰ, γιὰ νὰ ἔλθῃ στὸν Ναὸ στὴν Θεία Λειτουργία. Ὅμως, ἔπεσε κάτω νεκρή...

Τὴν 1/14η Ἰουνίου τελέσαμε τὴν ἐξόδιο Ἀκολουθία γιὰ τὴν δούλη τοῦ Θεοῦ Ἄννα καὶ ἦλθαν συγγενεῖς τῆς ἀπὸ τὴν Λατβία. ■

«Τὸν Ἄρτον ἡμῶν τὸν Ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν Σήμερον»*

Εὐχαριστιακὴ καὶ Ἑουχαστικὴ Ἑρμηνεία

...**ΑΡΤΟΣ ΕΠΙΟΥΣΙΟΣ** εἶναι [ἐπίσης] τὸ Σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Κυρίου, ὅπερ τοσοῦτον διαφέρει ἀπὸ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὅσον ὁ ἥλιος ἀπὸ τὴν ἀκτίνα. Εἰς τὴν Θεϊαν Μετάληψιν ὅλος ὁ Θεάνθρωπος Ἥλιος ἐμβαίνει καὶ συγκιρνᾶται καὶ ζυμώνεται μὲ ὅλον τὸν ἄνθρωπον, ὁ Ὅποιος φωτίζει, λαμπρύνει καὶ ἀγιάζει ὅλας τὰς ψυχικὰς καὶ σωματικὰς δυνάμεις καὶ αἰσθήσεις τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν μεταπλάττει ἀπὸ τὴν φθορὰν εἰς τὴν ἀφθαρσίαν.

Διὰ τοῦτο κυρίως καὶ κατ' ἐξαίρετον λόγον λέγεται Ἄρτος Ἐπιούσιος ἡ Θεία Κοινωνία τοῦ παναχράντου Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐπειδὴ συντηρεῖ καὶ συγκρατεῖ τὴν οὐσίαν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν δυναμώνει εἰς τὸ ποιεῖν τὰς δεσποτικὰς ἐντολὰς καὶ πᾶσαν ἄλλην ἀρετὴν. Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ἀληθινὴ τροφὴ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, καθὼς λέγει ὁ Κύριός μας· «Ἡ Σὰρξ μου ἀληθῶς ἐστὶ βρῶσις, καὶ τὸ Αἷμα μου ἀληθῶς ἐστὶ πόσις» (Ἰωάν. στ' 55) ἤγουν, ἡ σὰρξ μου εἶναι ἀληθινὸν φαγητὸν καὶ τὸ αἷμα μου εἶναι ἀληθινὸν ποτόν...

Ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς μὲν ὁ κοινὸς ἄρτος καταχρηστικῶς λέγεται ἐπιούσιος καὶ ὄχι κυρίως, διότι δυναμώνει μόνον τὸ σῶμα καὶ ὄχι τὴν ψυχὴν, κυρίως δὲ καὶ καθολικὰ Ἄρτος Ἐπιούσιος λέγεται τὸ Σῶμα τοῦ Κυρίου μας καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, διότι δυναμώνουσι

τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, καθὼς τὸ τοιοῦτον εἰς πολλοὺς ἔγινε κατὰ καιροῦς, ὡς ὁ Προφῆτης Μωϋσῆς, ὅστις τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ νύκτας ἐνήστευσε χωρὶς νὰ φάγη τροφὴν σωματικὴν· ὁμοίως καὶ ὁ Προφῆτης Ἠλίας ἡμέρας τεσσαράκοντα· εἰς δὲ τὴν νέαν χάριν πλεῖστοι Ἅγιοι καὶ πολλὰς φοραῖς μὲ μόνον τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν Ἁγίαν Κοινωνίαν ἔζων χωρὶς τροφὴν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, διὰ τοῦτο ἡμεῖς ὅσοι ἠξιώθημεν νὰ λάβωμεν τὴν πνευματικὴν ἀναγέννησιν διὰ μέσου τοῦ θείου Βαπτίσματος, εἶναι ἀνάγκη νὰ τρώγωμεν συνεχῶς καὶ μὲ θερμὴν ἀγάπην καὶ συντετριμμένην καρδίαν τὴν πνευματικὴν αὐτὴν τροφὴν, διὰ νὰ ζῶμεν ζωὴν πνευματικὴν καὶ νὰ φυλαττώμεθα ἀβλαβεῖς ἀπὸ τὸ φαρμάκι τοῦ νοσητοῦ ὄφους διαβόλου. Διότι καὶ ὁ Ἀδάμ, ἂν ᾔθελε φάγη ἀπ' αὐτὴν τὴν τροφὴν, δὲν ἀπέθνησκε τὸν διπλοῦν θάνατον τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος (Δευτερ. δ' 24).

Πρέπει ὅμως νὰ ἐσθίωμεν αὐτὸν τὸν πνευματικὸν ἄρτον ὄχι χωρὶς προετοιμασίαν, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ἡμῶν ὀνομάζεται φωτιά, ἡ ὁποία κατακαίει. Καὶ τοὺς μὲν τρώγοντας τὸ δεσποτικὸν Σῶμα καὶ πίνοντας τὸ ἀχραντὸν Αἷμα μὲ καθαρὰν συνείδησιν καὶ μὲ ἐξομολόγησιν ἀληθινὴν, καθαρίζει, λαμπρύνει καὶ ἀγιάζει, ἀλλοίμονον δὲ εἰς ἐκείνους, ὅσοι ἀναξίως κοινωνοῦσι ἀνεξομολόγητοι, διότι κατακαίει καὶ καταφθείρει ἡ Ἁγία Κοινωνία τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματά των, καθὼς ἔπαθε καὶ ἐκεῖνος, ὅστις εἰσῆλθεν εἰς

τοὺς γάμους, ὡς λέγει τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον (Ματθ. κβ' 11-12), χωρὶς νὰ ἔχη ἔνδυμα ἄξιον γάμου, ἤγουν ἔργα καὶ καρποὺς ἀξίους τῆς μετανοίας.

Ἐκεῖνοι δὲ πάλιν, ὅσοι ἀκούουσι τὰ σατανικὰ ἄσματα, μωρολογίας καὶ φλυαρίας καὶ ἄλλα τοιαῦτα γελοιώδη, δὲν εἶναι ἄξιοι νὰ ἀκούουσι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Καθὼς καὶ ἐκεῖνοι, ὅσοι ζῶσι μὲ ἀμαρτίας, δὲν ἠμποροῦν νὰ μεταλάβουν καὶ ἀπολαύσουν τὴν ἀθάνατον ζωὴν, ἥτις προξενεῖται ἀπὸ τὴν θεϊαν Κοινωνίαν, διότι θανατώνονται αἱ ψυχικαὶ τῶν δυνάμεις ἀπὸ τὸ κέντρον τῆς ἀμαρτίας. Διότι, καθὼς τὰ μέλη τοῦ ἀνθρώπου, ἐνόσφ εἶναι δεκτικὰ τῆς ζωτικῆς δυνάμεως, δέχονται καὶ τὴν ζωὴν ἀπὸ τὴν ψυχὴν· ἐὰν ὁ μὸς σαπῆ ἢ ξηραθῆ κανὲν μέλος, δὲν δέχεται πλέον τὴν ζωὴν, διότι ἡ ζωτικὴ δύναμις δὲν διαβαίνει εἰς τὰ νεκρὰ μέλη, οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ ζῆ μὲν ἐνόσφ δέχεται ἀπὸ τὸν Θεὸν τὴν ζωτικὴν δύναμιν· ἀφοῦ δὲ ἀμαρτήσῃ καὶ γίνῃ ἀνεπίδεκτος τῆς ζωτικῆς δυνάμεως, τότε ἀποθνήσκει ἡ ταλαίπωρος θάνατον ψυχικόν· μετὰ καιρὸν δὲ ἀποθνήσκον καὶ τὸ σῶμα, χάνεται ὀλόκληρος ὁ ἄθλιος ἄνθρωπος μέσα εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν...

Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ προστρέχωμεν συχνὰ εἰς τὰ θεῖα Μυστήρια, νὰ μεταλαμβάνωμεν τὸν Ἐπιούσιον Ἄρτον τοῦτον, ὃν ζητοῦμεν ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα μας, μὲ φόβον ὁμοῦ καὶ ἀγάπην, ἕως οὗ τὸ σήμερον καλεῖται. Τὸ δὲ σήμερον τρία σημαίνει. Καὶ πρῶτον μὲν σημαίνει ἐκάστην ἡμέραν· δεύτερον δὲ ὅλην τὴν ζωὴν ἐκάστου ἀνθρώπου· καὶ τρίτον ὅλον τοῦτον τὸν παρόντα ἑβδοματικὸν αἰῶνα. Εἰς δὲ τὸν μέλλοντα αἰῶνα σήμερον καὶ αὔριον δὲν εἶναι, ἀλλὰ ὅλος ὁ αἰὼν ἐκεῖνος εἶναι μία ἡμέρα αἰώνιος...

(*) Ἀγίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου καὶ Ἀγίου Μακαρίου Κορίνθου, Περὶ τῆς συνεχοῦς Μεταλήψεως τῶν Ἀχράντων τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων, Μέρος Α', Κεφάλαιον Α': Προλεγόμενα τῆς Κυριακῆς Προσευχῆς, σελ. 34, 36-37, ἔκδ. ε', Σωτ. Σχοινά, Βόλος 1971.

«Ὁ Μέγας Συναξαριστὴς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας»

ΠΡΟΚΕΙΤΑΙ γιὰ τὸ ἀπὸ δεκαετιῶν γνωστὸ ἐκδοτικὸ ἐπίτευγμα, γιὰ μία ὄντως προσφορά στοὺς φιλο-ἀγίους πιστοὺς, ἡ ὁποία ἀποκαλύπτει τὸν πλοῦτον τῆς ἐμπειρίας τοῦ Ἀγίου Πνεύματος στὰ πιὸ ἐξαιρετικὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας ὄλων τῶν αἰώνων, τοὺς Ἀγίους.

Περιλαμβάνει 14 τόμους, ἕναν γιὰ κάθε μῆνα τοῦ ἔτους καὶ ἐπίσης Τριώδιο καὶ Πεντηκοστάριο. Ἡ ὅλη ἐκδοσις διακρίνεται γιὰ τὴν ἐπιμελημένη αἰσθητικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ ἐμφάνισί της. Ὁ σκοπὸς τοῦ Μεγάλου Συναξαριστοῦ εἶναι ἡ χειραγώγησις τῶν ἀγωνιζομένων μελῶν τῆς Ἐκκλησίας στὸν δρόμον τοῦ βιωμένου Εὐαγγελίου, στὴν ὁδὸ τῆς σωτηρίας, ὅπως αὐτὴ πραγματώθηκε στὴν ζωὴ καὶ τὸ παράδειγμα τῶν Ἀγίων.

Τὸ μνημειώδες αὐτὸ ἔργο εἶναι συνδεδεμένο μὲ τὸν πρωτοεργάτη καὶ ἐμπνευστὴ του μακαριστοῦ π. Βίκτωρα Ματθαίου καὶ σήμερον τὸ συνεχίζει ὁ μόνος ἐπιζῶν συνεργάτης του, ὁ Ὁσιώτατος Μοναχὸς π. Ἠλίας Μπακόπουλος, ὁ ὁποῖος καὶ εἶναι ὑπεύθυνος γιὰ τὴν διάθεσι αὐτοῦ καὶ γιὰ κάθε σχετικὴ πληροφορία:

• Ταχυδρ. διεύθυνσις: ΑΒΥΔΟΥ 68, 157 71 ΖΩΓΡΑΦΟΥ • Τηλέφ. : 210 7707350.

– Ἡ σειρὰ τοῦ Μεγάλου Συναξαριστοῦ διατίθεται καὶ στὴν Ἐκθεσι τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας. Ὁ κάθε τόμος τιμᾶται 20 Εὐρώ.

Ήμερολογιακό Ζήτημα ή Αίρεσις του Οικουμενισμού;

Ε'

Κριτική αναφορά σέ τρία άρθρα του γέροντος Θεοκλήτου Διονυσιάτου

Ή τρίτη επίσκεψις του οικουμενιστου πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου στο Βατικανό (1995, 2002, 2004), με άποκορύφωμα τον άντροδόδοξο λειτουργικό συγχρωτισμό του με τον αίρετικό Πάπα Ίωάννη Παύλο Β' στην Θρονηκή Έορτή τής Ρώμης (29 Ιουνίου),

- συνέτεινε έτι περαιτέρω στην «βαθμιαία άπώλεια τής αισθήσεως τής ουσίας και τής δυνάμεως τής αίρέσεως»
- υπεγράμμισε τις «επικίνδυνες τάσεις και τά άπρόσεκτα διεκκλησιαστικά άνοίγματα του Διαλόγου τής Άγάπης, τά όποια με τή μέθοδο του σαλαμιού μās όδηγούν έκάστοτε και σέ νέες δυσάρεστες έκπλήξεις»
- υπενθύμισε τήν «βαθμιαία εξάντληση και άποδυνάμωση του άμννικου συστήματος του όρθοδόξου έκκλησιαστικού όργανισμού».

Τά «στοιχεία» αυτά άποτελούν ένα μέρος από τά «φυσιογνωμικά» τής «σύγχρονης έπιδημικής έκκλησιολογικής άσθενείας» του Οικουμενισμού, ή όποια «κλήττει άνελέητα πολλά διαμερίσματα τής Όρθοδοξίας», όπως έπέσήμυαινε έγκυρα πρό 16ετίας ό άείμνηστος Καθηγητής Άνδρέας Θεόδωρου¹.

θ. Το «κοινωνείν τοίς συνηγόροις του σκότους» έν γνώσει

ΜΕΧΡΙ τώρα, χάριτι Θεού, έχομε άποδείξει άπολύτως τεκμηριωμένα τήν άμεση και άρρηκτη σχέση, τήν αίτιώδη σχέση, μεταξύ τής Ήμερολογιακής Μεταρρυθμίσεως του 1924 και τής έπισήμως άρξαμένης τó 1920 Οικουμενικής Κινήσεως, έξ αίτίας δέ αυτής τής σχέσεως τήν ύπαρξι έντεϋθεν του 1924 όχι Νεοημερολογιτών και Παλαιοημερολογιτών, άλλα κατ' άκρίβειαν Οικουμενιστών και Άντι-οικουμενιστών.

Ό γέρον Θεόκλητος Διονυσιάτης (έφ' έξής: γ.Θ.Δ.), όταν άποσυνδέη τó Ήμερολογιακό Ζήτημα από τήν Οικουμενική Κίνησι, έπίσης δέ όταν κατ' ουσίαν άρνήται τήν ύπαρξι του έκκλησιομάχου Οικουμενισμού μετά τó 1972, άποδεικνύεται έξ ένός μεν ως άποκρύπτων τήν ιστορική αλήθεια ή ως μη κατανοών αυτήν, ένεκα βαθείας και άθεραπεύτου προκαταλήψεως έξ έτέρου δέ ως βαθύτατα άλλοτριωμένος από τήν διαβρωτική επίδρασι τής κοινωνίας του με τήν Καινοτομίαν.

Ό κυρίως και αλήθως Άθωνίτης Ήουχαστής, ό πλήρης Φωτός και Χάριτος Άγιος Γρηγόριος Παλαμάς, έπισημαίνει εύστοχα τις καταλυτικές έπιπτώσεις σέ πνευματικό έπίπεδο από τήν άμεση ή έμμεση κοινωνία με τήν αίρεσι και έξελέγγει τόν άγιορείτη γ.Θ.Δ. ως κοινωνούντα έν γνώσει με τούς «συνηγόρους του σκότους», δηλαδή τούς καινοτόμους Οικουμενιστάς.

Ὁ γ.Θ.Δ., ἐπὶ ἐξήκοντα περίπου συναπτά ἔτη (1941-2004), «ἐν τῇ τῶν αἰρετικῶν κοινωνίᾳ», δίδει «χώραν παρησίας» κατὰ τῆς Ἀληθείας στοὺς «παραχαράττοντας τὰ εὐσεβῆ δόγματα νεήλυδας καθηγητᾶς»² τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ταυτοχρόνως καθίσταται ὄλονεν καὶ «ὑποψυχώμενος», δηλαδή ἐντάσσεται στοὺς «μὴ θερμῶς ἀντεχομένους τῆς κατ' εὐσεβειαν ἀληθείας»².

«Οὐ μικρόν ἐστι κοινωνεῖν τοῖς συνηγόροις τοῦ σκότους», λέγει ὁ Κήρυξ τῆς Χάριτος, «οὐ μικρόν ἐστι δίδοναι τινὰ τούτοις αὐτῶν παρησίας»² κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁ γ.Θ.Δ., παραδεδομένος προφανῶς «εἰς ἀδόξιμον νοῦν»³ διὰ τὸ «κοινωνεῖν τοῖς συνηγόροις τοῦ σκότους» ἐν γνώσει, ἐπιτίθεται λάβρος ἐναντίον τῶν ἀσθενεστέρων εὐσεβῶν τοῦ Πατριῶν Ἡμερολογίου, ἐκμεταλλεύομενος ὑπαρκτὲς ἢ ὑποτιθέμενες ἀδυναμίες τους, προκειμένου νὰ καλύψῃ τὴν κραυγαλέα ἐνοχὴ αὐτοῦ καὶ τῶν προϊσταμένων του.

«Ἐπειδὴ γὰρ οὐκ ἐν τοῖς ἐαυτῶν δόγμασιν ἔχουσι τὴν ἰσχύν», ἔλεγε ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Θεολόγος, «ἐν τοῖς ἡμετέροις σαθροῖς ταύτην θηρεύουσι, καὶ διὰ τοῦτο, ὥσπερ αἱ μυῖαι τοῖς τραύμασιν, οὕτω τοῖς ἡμετέροις ἐπιτίθενται, εἴτε ἀτυχῆμασι χρὴ λέγειν, εἴτε ἀμαρτήμασιν»⁴.

«Ἐπειδὴ δὲν ἔχουν τὴν δύναμι στὰ δόγματά τους, προσπαθοῦν νὰ τὴν θηρεύουν στὶς ἰδικές μας ἀδυναμίες· καὶ γι' αὐτὸ πέφτουν ἐπάνω στὰ ἰδικά μας εἴτε ἀτυχήματα πρέπει νὰ τὰ ὀνομάσω εἴτε ἀμαρτήματα, ὅπως οἱ μῦγες στὰ τραύματα».

* * *

1. ΔΕΝ θὰ ἔπρεπε ὁ γ.Θ.Δ. νὰ ἀγνοῖ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ὅτι κατὰ τὶς παραμονὲς τῆς Μεταρρυθμίσεως τοῦ 1924, τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως διακατεῖχτο ἀπὸ ἀγωνίαν, διότι «ἐβλεπε ἐξακολουθοῦντας νὰ ἰσχύωσι» καὶ μετὰ τὸ λεγόμενο Πανορθόδοξο Συνέδριον τοῦ 1923 (ΚΠολις, 10.5-8.6.1923) οἱ λόγοι, οἱ ὁποῖοι ἀπαιτοῦσαν τὴν προσχώρησιν στὸ Νέο Ἡμερολόγιον καὶ «έμελέτα διαρκῶς τὰ κατὰ τὸ ζήτημα» τοῦτο.

Ὅπως ἐσημείωνε ὁ Σάρδεων Γερμανὸς († 1945),

«καὶ ὁ ἐπιδιωκόμενος σκοπὸς τῆς παγγρηγοριανικῆς ἐνότητος, τοῦλάχιστον ἐν τῷ ταυτοχρόνῳ ἑορτασμῷ τῆς Γεννήσεως καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, νὰ ἐξακολουθῇ παραμένων ἀνικανοποίητος», «καὶ μετὰ τὴν ἀπάντησιν τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὰ ψηφίσματα τοῦ Πανορθόδοξου Συνεδρίου»⁵.

2. ΕΠΙΣΗΞ, ὁ γ.Θ.Δ. δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀγνοῖ τὸν «φόβον καὶ τὴν ἀνησυχία πολλῶν ὀρθοδόξων» ἐξ αἰτίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὅπως ἔγραφε σχετικὰ κατὰ τὸ 1988 ὁ ἀείμνηστος Καθηγητὴς Ἀνδρέας Θεοδώρου († Μάρτιος 2004).

Ὁ Οἰκουμενισμὸς, «ΣΑΝ ΜΙΑ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΕΠΙΔΗΜΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΟ-

ΛΟΓΙΚΗ ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΠΛΗΤΤΕΙ ΑΝΕΛΕΗΤΑ ΠΟΛΛΑ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», ἐπεσήμαινε ἐγκυρα ὁ ἀείμνηστος, τὰ δὲ «φυσιολογικὰ στοιχεῖα τῆς ἀσθενείας αὐτῆς» συντείνουν στὴν «ΒΑΘΜΙΑΙΑ ΕΞΑΝΤΛΗΣΗ ΚΑΙ ΑΠΟΔΥΝΑΜΩΣΗ ΤΟΥ ΑΜΥΝΤΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ» καὶ «ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΥΠΑΡΚΤΟ ΚΙΝΔΥΝΟ ΚΑΙ ΘΑΝΑΣΙΜΟ ΕΝΑΓΓΑΛΙΣΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΜΑΣ, ΓΕΓΟΝΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΠΟΤΕ ΝΑ ΧΑΝΟΥΜΕ ΑΠΟ ΤΟ ΟΠΤΙΚΟ ΠΕΔΙΟ ΜΑΣ»⁶.

♦ Ἐν τούτοις, στὸ «ὀπτικὸ πεδίο» τοῦ γ.Θ.Δ. δὲν ὑπῆρξε ποτὲ οὔτε ἡ «σύγχρονη ἐπιδημικὴ ἐκκλησιολογικὴ ἀσθένεια» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἢ ὅποια ἐγκαινιάσθηκε τὸ 1920 καὶ παρήγαγε τὴν Μεταρρυθμίσει τοῦ 1924, οὔτε ὁ «ὑπαρκτὸς κίνδυνος καὶ θανάσιμος ἐναγκαλισμὸς» ἐξ αἰτίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ κατ' αὐτὸν δῆθεν «κοινωνικὸν χαρακτῆρος σχέσεις καὶ συναντήσεις» «καὶ κάποιες ἀβρότητες καὶ φιλοφροσύνες μὲ ἑτεροδόξους» ("Ἀρθρον Α')!...

← **ι. Η ἐπιστολή τοῦ π. Γερβασίου Παρασκευοπούλου**

ΘΕΩΡΩΝ ὁ γ.Θ.Δ. τοὺς εὐσεβεῖς τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου ὡς δῆθεν «ἀπλοῖ-
κούς ἀνεγκεφάλους-σχισματικούς ἀδελφούς» (Ἄρθρον Γ'), ἐπινοεῖ, ὡς συνήθως,
ἕναν πλαστό καὶ ἀνιαρό «διάλογο», ἐπιστρατεύει δὲ καὶ μίαν ἐπιστολήν πρὸς αὐτὸν
(6.5.1957) τοῦ ἀειμνήστου π. Γερβασίου Παρασκευοπούλου († 1964) ἐκ Πατρῶν, στὴν
προσπάθεια νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ἦσαν δῆθεν «εὐτελῆ τὰ κίνητρα τῶν πρωταγωνιστῶν τοῦ
σχίσματος» (Ἄρθρον Γ'), περαιτέρω δὲ προσπαθεῖ νὰ σπλώσῃ μὲ τὸν χειρότερο τρό-
πο τὴν μνήμη ἰδίως τοῦ ἀγιωτάτου Μητροπολίτου πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου († 1955),
ἐκτρεπόμενος σὲ ἕνα ὑβρεολογικὸ παραλήρημα, σύμφωνο κατὰ πάντα πρὸς τὴν παρά-
δοσι τῆς ἀγιορειτικῆς ἀθυροστομίας.

* * *

1. ΕΝ ΠΡΩΤΟΙΣ, ὁ νηφάλιος ἀνα-
γνώστης ἀντιλαμβάνεται ἀμέσως, ὅτι ἡ δη-
μοσίευσίς τῆς ἐπιστολῆς τοῦ π. Γερβασίου
ἐκθέτει ἀνεπανόρθωτα τὸν γ.Θ.Δ.

■ Ὁ π. Γερβάσιος, ὡς ὄντως πνευμα-
τικὸς ἄνθρωπος, εἶναι εὐγενὴς καὶ μετρη-
μένος στὶς ἐκφράσεις του, ἐνῶ ὁ γ.Θ.Δ.
διαλάμπει μὲ τὴν ἀγένεια καὶ τὴν ἀμε-
τροεπεία του.

■ Ὁ π. Γερβάσιος δηλώνει σαφῶς καὶ
ἀπεριφράστως, ὅτι θεωρεῖ «τὴν πράξιν τῆς
Ἱεραρχίας μας ὡς βεβιασμένην», θεωρεῖ τὴν
«πράξιν» τῆς Μεταρρυθμίσεως τοῦ 1924
ὑπὸ «τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας ὡς ΜΗ
ΣΤΟΙΧΟΥΣΑΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ
ΠΑΡΑΔΟΣΙΝ, ΤΟΣΟΥΤΩ ΜΑΛΛΟΝ
ΟΣΟΝ ΑΥΤΗ ΔΕΝ ΗΤΟ ΠΑΝ-ΟΡΘΟ-
ΔΟΞΟΣ ΑΠΟΦΑΣΙΣ»,

ἐνῶ ὁ γ.Θ.Δ. δηλώνει, ὅτι

«τίποτε τὸ ἄτοπο δὲν ὑπάρχει στὸ ἄλ-
μα τῶν 13 ἡμερῶν, παρὰ μόνον ὁ ἄστο-
χος τρόπος» (Ἄρθρον Γ').

■ Ὁ π. Γερβάσιος, ἀναφερόμενος στὰ
«ἐλατήρια» τῶν Ἱεγῶν τοῦ Πατρίου
Ἡμερολογίου, δὲν προσάγει τεκμήρια ἀ-
σφαλῆ, ἀλλὰ μόνον πιθανολογεῖ, βασιζό-
μενος στὶς γνωστὲς φημολογίες καὶ τὶς
προσωπικὲς του ἐκτιμήσεις, πάντως μὲ
φειδῶ ἐνῶ ὁ γ.Θ.Δ. πλειοδοτεῖ, μέσῳ μά-
λιστα τῆς γνωστῆς του φαιδρᾶς ψυχανα-
λυτικῆς μεθόδου, ἀποδεικνύομενος ἔτσι
ἄδικος, συκοφάντης, ἀνενημέρωτος καὶ
σοφιστὴς ἄριστος.

2. ΚΑΤΟΠΙΝ, ὁ γ.Θ.Δ. διαπράττει
ἕνα μεγάλο ἀτόπημα, ὅταν ἐνῶ ἐπικαλεῖ-
ται τὴν βραχυτάτη ἐπιστολήν τοῦ ἀειμνή-
στου π. Γερβασίου, ταυτοχρόνως καὶ ἐ-
νόχως ἀποσιωπᾷ/ἢ ἀποκρύπτει τὴν ἐκτε-
νεστάτη ἐπιστολιμαία διατριβή, τὴν ὁ-
ποία τοῦ ἔστειλε ἐκ Πάρου τὴν **16.8.1979**
ὁ ἀγιώτατος π. Φιλόθεος Ζερβάκος (†
25.4/8.5.1980)⁷.

Στὴν καθοριστικῆς σημασίας ἐπιστο-
λῇ αὐτῆν

■ ὁ π. Φιλόθεος γράφει μὲ ἰδιαίτερο
ζῆλο καὶ παρρησία γιὰ τὴν «καθαρὰ ἀ-
λήθεια» περὶ τοῦ καινοτόμου ἀρχιεπισκό-
που Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου καὶ
τὴν ἔνοχη σχέσι του μὲ τὴν Μεταρρυθμι-
σι τοῦ 1924, ἀποδεικνύει δὲ αὐτὸν ψευ-
δόμενον γιὰ ὅσα ἀναφέρει στὸ βιβλιάριό
του: «Ἡμερολογικῶν Κατηγοριῶν Ἑ-
λεγχος» (ἔκδοσις α', Ἀθῆναι 1937).

■ ὁ π. Φιλόθεος θεωρεῖ τὴν εἰσαγωγὴν
τοῦ Νέου Ἡμερολογίου ὡς γενομένην
«**ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΩΣ, ΠΑΡΑΝΟΜΩΣ
ΚΑΙ ΑΠΕΡΙΣΚΕΠΤΩΣ**».

■ ὁ π. Φιλόθεος ὑποστηρίζει, ὅτι ὁ
καινοτόμος ἀρχιεπίσκοπος μὲ «τὸ νὰ ἀ-
ποδεικνύῃ [μέσῳ τοῦ βιβλιαρίου του], ὅ-
τι ὁ παλαιοημερολογισμὸς εἶναι [δῆθεν]
μία καθαρὰ πλάνη, τοῦτο ἀποδεικνύει **Α-
ΣΤΑΘΕΙΑΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ ΚΑΙ
ΠΛΑΝΗΝ ΤΟΥ ΝΟΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ
ΔΙΑΝΟΙΑΣ**».

■ **ὁ π. Φιλόθεος** συνδέει εὐθέως καὶ ἀμέσως τὴν **Μεταρρύθμισι τοῦ 1924** μὲ τὸν **Οἰκουμενισμό**, ὅταν λέγη, ὅτι ὁ **Χρυσόστομος Παπαδόπουλος** τὴν **«πλάνην τοῦ νοῦς καὶ τῆς διανοίας»** «**ἔπαθε, διότι - ὡς μὴ ὄφελε - ἠκολούθησε τὸν ΝΕΩΤΕΡΙΣΤΗΝ, ΚΑΙΝΟΤΟΜΟΝ, ΜΑΣΣΩΝΟΝ ΜΕΤΑΞΑΚΗΝ**», **«ΜΕ ΤΟΝ ΟΠΟΙΟΝ ΗΝΟΙΞΑΝ ΤΑΣ ΘΥΡΑΣ ΤΟΥ ΛΟΓΙΚΟΥ ΠΟΙΜΝΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΝ, ΤΟΝ ΧΑΛΚΗΔΟΝΟΣ ΜΕΛΙΤΩΝΑ, ΙΑΚΩΒΟΝ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, ΟΙ ΟΠΟΙΟΙ ΕΙΣΕΛΘΟΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΟΓΙΚΗΝ ΠΟΙΜΝΗΝ, ΚΑΤΕΣΠΑΡΑΞΑΝ ΤΑ ΛΟΓΙΚΑ ΠΡΟΒΑΤΑ ΚΑΙ ΤΟ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ**».

■ **ὁ π. Φιλόθεος** βεβαιώνει, ὅτι «**ὁ Μεταξάκης συμπαρέσυρε [τὸν Παπαδόπου-**

ια. Ἄτόπημα ἀσυγκρίτως μεγαλύτερο

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ αὐτὸ ἀτόπημα τοῦ **γ.Θ.Δ.**, δηλαδή ἡ ἐκ μέρους τοῦ ἀποσιώπησις/ ἡ ἀπόκρυψις τῆς κατ' οὐσίαν ἐλεγκτικῆς ἐπιστολῆς πρὸς αὐτὸν τοῦ ὀσιωτάτου **Γέροντος Φιλοθέου Ζερβάκου**, γίνεται ἀσυγκρίτως μεγαλύτερο, ὅταν ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν καὶ τὰ ἀκόλουθα:

1. Ὁ γ.Θ.Δ., ἂν καὶ ἦταν ἀνάκαθεν πεπεισμένος, ὅτι **«δυνατὸν νὰ ἔχωμεν ἔνα ἐπὶ πλέον Φιλόθεον εἰς τὸ Ἄγιολόγιον τῆς Ἐκκλησίας»**⁸. ἂν καὶ εἶχε τὴν πεποίθησιν, ὅτι **«διὰ σημείων ὁ Θεὸς θὰ ἀποκαλύψῃ τὴν ἀγιότητά του»**⁸, ὅμως ποτὲ δὲν υἱοθέτησε τὴν **«καθαρὰ ἀλήθεια»** τοῦ ὀσιωτάτου **Γέροντος Φιλοθέου Ζερβάκου** γιὰ τὴν **Μεταρρύθμισι τοῦ 1924**, οὔτε ἐπικαλεῖται αὐτὴν ποτέ, ἀλλὰ καὶ τὴν **κατεπολέμησε!**...

2. Ὁ γ.Θ.Δ., ὡς βιογράφος τοῦ Ὁσίου **Φιλοθέου τῆς Πάρου**, ὁμολογεῖ ὅτι **«ΟΥΔΕΙΣ ΕΙΧΕ ΤΟΣΟΝ ΑΝΗΣΥΧΗΣΕΙ ΚΑΙ ΓΡΑΨΕΙ ΤΟΣΑ»**, γιὰ τὸ Ἡμερολογιακό, **«ΟΣΑ Ο ΣΟΦΟΣ ΦΙΛΟΘΕΟΣ»**⁹, τὰ ὁποῖα ὅμως ἐγράφοντο ἐν τῇ προοπτικῇ πάντοτε τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ **Πατρίου Ἡμερολογίου**, πρὸς εἰρήνευ-

λο] καὶ εἰς ἄλλα ἄτοπα, τὰ ὁποῖα παραλείπω».

■ **ὁ π. Φιλόθεος** περιγράφει, ὡς αὐτόπτης καὶ αὐτήκοος μάρτυς, τὴν ἱστορικὴ ἐκείνη στιγμή, τὴν ὄντως τραγικὴ, καθ' ἣν ὁ τρομοκρατημένος ἀπὸ τὶς ἀπειλὰς τῶν φανατικῶν καὶ μετανοημένος ἀρχιεπίσκοπος **Χρυσόστομος Παπαδόπουλος**

«ΗΡΧΙΣΕ ΜΕ ΤΑΣ ΔΥΟ ΤΟΥ ΧΕΙΡΑΣ ΝΑ ΚΤΥΠΑ ΤΗΝ ΚΕΦΑΛΗΝ ΤΟΥ ΔΥΝΑΤΑ» **«ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΣΤΕΝΑΓΜΩΝ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥΩΝ»** **«ΝΑ ΛΕΓΗ: “ΝΑ ΜΗ ΤΟ ΣΩΝΑ, ΝΑ ΜΗ ΤΟ ὙΣΩΝΑ, ΝΑ ΕΔΕΧΟΜΟΥΝ ΤΟ ΝΕΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ! ΑΥΤΟΣ, ΑΥΤΟΣ Ο ΔΙΕΣΤΡΑΜΜΕΝΟΣ Ο ΜΕΤΑΞΑΚΗΣ ΜΕ ΠΗΡΕ ΣΤΟ ΛΑΙΜΟ ΤΟΥ!”**».

σιν τῆς Ἐκκλησίας.

■ Λόγου χάριν, τὴν **7.9.1964**, ὁ ὀσιωτάτος **Φιλόθεος** ἔγραφε τὰ ἐξῆς πρὸς τὸν Καθηγούμενο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Διονυσίου **π. Γαβριήλ** († 1983), **Γέροντα τοῦ γ.Θ.Δ.:**

«Ἦδη προβάλλει ἐπιτακτικὴ ἡ ἀνάγκη καὶ οἱ καιροὶ τὸ ἀπαιτοῦν, ὅπως συντονίσωμεν ἅπαντες τὰς προσπάθειαις ἡμῶν καὶ ἐνεργήσωμεν ὁμοθυμαδὸν καὶ μελετημένως ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΦΟΡΑΝ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΟΥ ΕΩΡΤΟΛΟΓΙΟΥ. Τοῦτο, ὡς πάντες γνωρίζομεν, ἀπαιτεῖ αὐτὴ ἡ ἐνότις τῆς ἐνδόξου καὶ πολυταθοῦς Ἑλλαδικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἥτις ἐνότις διεσπάσθη, ἀφ' ἧς στιγμῆς ΑΥΘΑΙΡΕΤΩΣ ΚΑΙ ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΩΣ ΕΙΣΗΧΘΗ ΤΟ ΠΑΠΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ...»⁹.

3. Ὁ γ.Θ.Δ., βιογραφῶν τὸν Ὅσιον Φιλόθεο τῆς Πάρου, σχολιάζει ὡς ἐξῆς τὴν γνωστὴ καὶ ζηλωτικὴ συγγραφή τοῦ Ὁσίου: «*Ἦν Ἀγίω Ὁρει προσύνοδος*»¹⁰:

«*Θεμελιωμένος στὴν δογματικὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν μακροαίωνα παράδοσίν Της, ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΗΝΕΙΧΕΤΟ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΕΣ. ΓΥ ΑΥΤΟ ΚΑΘΕ ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΥ ΤΟΝ ΕΥΡΙΣΚΕΝ ΑΝΤΙΘΕΤΟΝ, σπεύδοντα νὰ ἀναίρεσῃ τὶς καινοτόμους προθέσεις νεωτεριστῶν θεολόγων ἢ ἀξιωματοῦχων τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ βιβλίον λοιπὸν αὐτό, τὸν σκοπὸν αὐτὸν ὑπηρετεῖ μὲ δύναμιν λόγου καὶ ἰσχυρότατα ἐπιχειρήματα*»¹⁰.

■ Τὸ βιβλίο ὅμως αὐτό, τὸ ὁποῖο ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Γέροντος Φιλοθέου τὸ 1926, εἶναι ἀμέσως καὶ εὐθέως ἀντι-οικουμενιστικὸ¹¹:

– ἀντιτίθεται ἐρωμένως στὴν μέλλουσα νὰ συνέλθῃ ἐν Ἀγίῳ Ὁρει Προσύνοδον, ἢ ὅποια συνήλθε τελικὰ τὸ 1930 ὡς Προκαταρκτικὴ Ἐπιτροπὴ, ὡς συνέχεια

ιβ. Ἀγιομάχος καὶ αὐτο-ἀναιρούμενος

ΕΝ ΤΟΥΤΟΙΣ, ὁ γ.Θ.Δ. αὐτο-καταδικάζεται, ὅταν ἐπικαλῆται τὸ ἀνύπαρκτο κύρος μᾶς βραχυτάτης καὶ μετεώρου ἐπιστολῆς τοῦ π. Γερβασίου Παρασκευοπούλου, ἐνῶ δὲν ἀποδέχεται τὶς διευκρινίσεις καὶ ὑποδείξεις τοῦ ὀσιωτάτου Γέροντος Φιλοθέου Ζερβάκου, οὔτε μμεῖται τὸν ἔνθεο ζῆλο ἐκείνου, πρὸς εἰρήνην καὶ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ Πατροπαραδότου Ἡμερολογίου·

1. Ὁ γ.Θ.Δ. ἐνεργεῖ μάλιστα ὅπως ἀντιθέτως: ὡς «*ὑποψυχόμενος*»², (ἢ ὡς «*ὑποζέων*», κατὰ τὰ γραφόμενά του¹³), καταπολεμᾷ μὲ ἀσύνηθες πάθος τὶς διαυγέστατες θέσεις τοῦ ὀσιωτάτου Γέροντος, γινόμενος οὕτω καὶ ἀγιομάχος, ἐφ' ὅσον:

– ἐπανεκδίδει τὸ κατακριθὲν ὑπὸ τοῦ ὀσιωτάτου Γέροντος Φιλοθέου βιβλίο τοῦ καινοτόμου ἀρχιεπισκόπου Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου: «*Ἡμερολογικῶν Κατηγοριῶν Ἐλεγχος*» (ἐκδοσις β', Θεσσαλονίκη 1979)·

μὲν τοῦ λεγομένου Πανορθοδόξου Συνεδρίου τοῦ 1923, θεωρεῖται δὲ ὡς προετοιμάσασα τὸ ἔδαφος τῶν λεγομένων Πανορθοδόξων Διασκέψεων (Ρόδος, 1961 ἐ.), στὴν προοπτικὴ πάντοτε τῆς ὀπισθόδηποτε οἰκουμενιστικῆς «*Ἀγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου*»¹².

– κατακρίνει σφοδρῶς τὴν ἐνασχόλησιν τῶν Ποιμένων εἰδικὰ

«*περὶ Ἡλίου καὶ Σελήνης, περὶ στοιχείων (περὶ ἀνέμων καὶ ὑδάτων), περὶ ἡμερολογίων καὶ πασχαλίων*», τὰ ὅποια προξενοῦν «*σύγχυσιν, ταραχὴν, διαμάχας, φιλονικίας, ἔχθρας, μίσην καὶ τὰ λοιπὰ εἶδη τῆς κακίας...*», ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία ἀντιμετωπίζει τόσα ἄλλα ὄντως σοβαρὰ θέματα.

– προτείνει εὐθαρσῶς, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, στὴν «*μέλλουσαν νὰ συνέλθῃ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον*»,

«*ΝΑ ΕΠΑΝΑΦΕΡΟΥΝ ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΚΑΘΩΣ ΜΑΣ ΤΟ ΠΑΡΕΔΩΚΑΝ ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ*».

– συνδημοσιεύει ὡς ἐπίμετρον τοῦ βιβλίου τὴν ἐπιστολὴν τοῦ π. Γερβασίου Παρασκευοπούλου, ἐνῶ ἀποσιωπᾷ ἐπιμελῶς τὶς ἐκ διαμέτρου ἀντίθετες πρὸς τὶς ἰδικές του ἀπόψεις τοῦ ὀσιωτάτου Γέροντος Φιλοθέου·

– κυριολεκτικὰ ἐξανίσταται καὶ στὴν σκέψιν μόνον ἐπαναφορᾶς τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου¹⁴.

– διασαλπίζει, ὅτι «*τίποτε τὸ ἄτοπο δὲν ὑπάρχει στὸ ἄλμα τῶν 13 ἡμερῶν*» (Ἄρθρον Γ'), ἀπλῶς ἢ Ἐκκλησία «*ὡ-*

νόμασε μίαν ημέραν από 10 σέ 23» (Ἄρθρον Β')

— χαρακτηρίζει τοὺς ἐνισταμένους κατὰ τῆς οἰκουμενιστικῆς καινοτομίας τοῦ 1924 σκαϊότατα ὡς **«ἀπλοϊκοὺς ἀνεγκεφάλους-σχισματικούς»** (Ἄρθρον Γ'), ὡς **«έτεροδόξους ψευδομονάρχους»** (Ἄρθρον Β') καὶ ὡς συγκροτοῦντας τὸ **«παλαιοημερολογικὸ ἀπάνθρωπο σχίσμα»** (Ἄρθρον Β' καὶ Γ') κ.τ.δ.!

2. ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ὅμως, ὁ γ.Θ.Δ. ὄχι ἀπλῶς αὐτο-αναιρεῖται, ἀλλὰ καὶ δεινῶς αὐτο-καταβαρᾶθρῶνεται, ὅταν ληφθοῦν ὑπὲρ ὄψιν καὶ τὰ ἐξῆς πρόσθετα καὶ **πλήρως καταλυτικὰ** γι' αὐτὸν στοιχεῖα, βάσει δύο πρωϊμῶν ἄρθρων του¹⁵:

— τὸ 1957, συμφωνῶν μὲ τὸν ὀσινάτατο Γέροντα Φιλόθεο, ἐδήλωνε κατηγορηματικῶς, ὅτι ἐγνώριζε **«ΤΗΝ ΑΝΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑΝ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ»**, γὰ ὅσα ἐγράφε **«εἰς διβλίάριόν τι ὑπὸ τὸν τίτλον: “Ἡμερολογιακῶν κατηγοριῶν ἔλεγχος” ἐκδοθὲν τὸ ἔτος 1937»**, ὡς καὶ τὴν προσπάθειαν αὐτοῦ **«ΝΑ ΠΑΡΑΣΥΡῆ Εἰς τὴν ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΑΛΛΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ΙΝΑ ΠΡΟΣΔΩΣῆ ΝΟΜΙΜΟΤΗΤΑ Εἰς τὴν ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΗΝ ΕΝΕΡΓΕΙΑΝ ΤΟΥ»**!...

— τὸ 1957, συμφωνῶν μὲ τὸν ὀσινάτατον Γέροντα Φιλόθεο καὶ ὑπερθεματίζων, θεωροῦσε τὴν **Μεταρῥύθμισιν τοῦ 1924**, ὡς **«ἀντικανονικὴν ἐνέργειαν»**, ὡς **«πρᾶγμα εἰς τὴν βάσιν τοῦ ἀντικανονικόν»**, ὡς **«ἀνυπολογίστου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κακοῦ»**, τὸ ὅποιο **«ἐκθέτει τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὸν ὑπόλοιπον Ὁρθόδοξον κόσμον καὶ τοὺς ξένους»**, ὡς **«ἀντικανονικότητα παραμένουσαν εἰσέτι ἀθεράπευτον»**, ὡς **«κινδυνώδη καινοτομίαν»**, ὡς **«καινοτόμων τάσιν»**, ὀδηγοῦσαν εἰς **«τὸν ὀλισθὸν τῶν καινοτομιῶν»**, ὡς **«ἄτοπον»** χρῆζον

διορθώσεως, ὡς θέματος ἔνεκα τοῦ ὀποίου **«ΚΑΙ ΑΥΤΗ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΟΥΣΑ ΑΚΑΛΥΠΤΟΣ ΚΑΝΟΝΙΚΩΣ, ΝΑ ΜΗ ΔΙΚΑΙΟΥΤΑΙ ΝΑ ΑΞΙΟΙ ΥΠΑΚΟΗΝ»**, ὡς **«τὸ διχάσαν τὴν Ἐκκλησίαν ἡμερολογιακὸν ζήτημα»**, τὸ ὅποιο **«ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟ ΒΛΕΠΩΜΕΝ ΜΟΝΟΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΣΤΕΝΟΙΣ ΟΡΙΟΙΣ ΤΩΝ ΔΕΚΑ ΚΑΙ ΤΡΙΩΝ ΗΜΕΡΩΝ, ΑΛΛ' ΕΝ ΣΥΣΧΕΤΙΣΣΕΙ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΘΟΛΙΚΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»**, βάσει δὲ ὄλων αὐτῶν **«καθίσταται πρόδηλος ἡ ἀναγκαιότης τῆς ἐπιλύσεως τῆς ἐκκρεμότητος τοῦ ἡμερολογιακοῦ θέματος, Η ΠΑΡΑΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΟΠΟΙΑΣ ΘΑ ΔΙΑΙΩΝΙΖΗ ΤΗΝ ΣΥΤΧΥΣΙΝ ΕΝ ΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ΘΑ ΦΘΕΙΡῆ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΩΣ ΤΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥΣ ΒΑΣΕΙΣ ΤΗΣ, ΑΝΕΥ ΙΚΑΝΟΤΗΤΟΣ ΤΙΝΟΣ ΑΜΥΝΗΣ, ΘΑ ΝΟΘΕΥῆ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ ΤΗΣ, ΘΑ ΜΑΤΑΙΩΝῆ ΤΟΥΣ ΣΚΟΠΟΥΣ ΤΗΣ...»**!...

— τὸ 1957, συμφωνῶν μὲ τὸν ὀσινάτατο Γέροντα Φιλόθεο, κατ' οὐσίαν συνέδεε ἄμεσα τὸ **Ἡμερολογιακὸ Ζήτημα** μὲ τὸν **Οἰκουμενισμό**, στίς ἀπαρχές τοῦ ὀποίου εὐρίσκετο τὸ λεγόμενον **Πανορθόδοξο Συνέδριον τοῦ 1923** καὶ ὁ **Μελέτιος Μεταξάκης**, ὅταν ὑπεγράμμισε τὴν σχέσιν τοῦ Ἡμερολογίου μὲ τὰς **«τυρνεομένας ἐν Κωνσταντινουπόλει ἄλλας κινδυνώδεις καινοτομίας»**, **«ὅτε Πατριάρχης τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἦτο ὁ μοιραῖος Μελέτιος Μεταξάκης, ὅστις συνεκινεῖτο περισσότερον ἀπὸ τὸν προοδευτικὸν Ἀγγλικανισμόν ἢ τὰ “ἀπληρᾶιωμένα” δόγματα τῆς Ὁρθοδοξίας»**!...

— τὸ 1957, ἐχαρακτήριζε εὐθυβόλως καὶ ἐπιτυχῶς τοὺς **«Παλαιοημερολογίτας»**, ὡς **«ΒΛΕΠΟΝΤΑΣ ΜΑΚΡΑΝ»** καὶ **«ΔΙΚΑΙΩΣ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΟΜΕ-**

(Συνέχεια στὴν σελ. 75)

Ἑορταὶ καὶ Πανηγύρεις

ΤΗΝ Πέμπτην τῆς Ἀναλήψεως, 7.5.2004 ἐκ. ἡμ., ἐπανηγύρισε ὁ Ἱερός Ναός μας στήν Ἀνθούπολι Πατρῶν. Ἐλειτούργησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Κυπριανός με τόν Ἐφημέριο Αἰδεσιμ. π. Ἄγγελο Μουρλά, τόν Ἀρχιμανδρίτην π. Ἀθανάσιον ἀπό τὸ Ἀργίριο καὶ τόν Ἱεροδιάκονο π. Ἰωσήφ.

ΤΗΝ 9.5.2004 ἐκ. ἡμ., ἐώρτασε τὸ Ἱερὸ Μετόχιό μας τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Χριστοφόρου στήν Χρυσοβίτσα Θέρμου Τριχωνίδος καὶ ἐλειτούργησε ὁ Ἀρχιμ. π. Ἀθανάσιος Ἀγκυκυπριανίτης.

ΤΗΝ 18.5.2004 ἐκ. ἡμ., Δευτέρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐπανηγύρισε ὁ Προσκυνηματικὸς Ἱερός Ναός τῆς Ἁγίας Τριάδος στήν Γυναικεία Μονὴ τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων Ἀφιδνῶν Ἀττικῆς. Ἐλειτούργησε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. Κυπριανός με τόν Σεβ. Ἐπίσκοπο Νόρα κ. Μιχαῖλ ἀπὸ τὴν Σαρδινία, καὶ ἄλλους Κληρικούς μας, παρέστη δὲ καὶ ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος.

Μεταξὺ τῶν πολυπληθῶν προσκυνητῶν ἦσαν καὶ ὁ Δήμαρχος Φυλῆς κ. Δημήτριος Μπουραῖμης, ὁ Ἀντιδήμαρχος κ. Σταμάτιος Ἀβράμης καὶ ὁ Ἀντιπρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Φυλῆς κ. Ἀναστάσιος Ἀραμπατζίδης.

Έορταὶ καὶ Πανηγύρεις

ΤΗΝ Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πάντων, 24.5.2004 ἐκ. ἡμ., ἐπανηγύρισε ὁ Ἱερός Ναός τῆς Κατερίνης στὴν Πιερία. Ἐλειτούργησε ὁ παρεπιδημῶν στὴν Ἑλλάδα Σεβ. Ἐπίσκοπος Σύνδνεϊ κ. Χρυσόστομος ἀπὸ τὴν Αὐστραλία, μετὸν Ἐφημέριο Αἰδεσιμ. π. Βιτάλιο Ἀλμανίδη καὶ τὸν Ἱερομόναχο π. Μάρκο Ἀγιοκυπριανίτη.

• Ἐπίσης, ἐώρτασε καὶ ὁ ὁμώνυμος Ἱερός Ναός τῆς Πτολεμαΐδος, ὅπου ἐλειτούργησε ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος μετὸν Ἀρχιμ. π. Γλυκερίο Ἀγιοκυπριανίτη.

ΤΗΝ 27.5.2004 ἐκ. ἡμ., ἐώρτασε τὸ Ἱερὸ Ναυδριό τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ῥώσου τοῦ Ὁμολογητοῦ καὶ Θαυματουργοῦ, στὰ Ἄνω Λίβια Αἰττικής. Ἐλειτούργησε ὁ Αἰδεσιμ. π. Κωνσταντῖνος Τερζάκης.

Ἡ νεοφάτιση Ἀλεξάνδρα Ciotta, θυγατέρα τοῦ Διακόνου Νικολάου στὴν Ἰταλία, μετὴν Ἀνάδοχό της, κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Βαπτισματικῆς της, πρόσφατα, στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ὁσίου Σεραφεῖμ τοῦ Σαρῶφ στὴν Πιστοῖα τῆς Ἰταλίας.

Ἡ Πανήγυρις τῶν Ἀγίων Πάντων στό Ἱερὸ Μετόχιο τοῦ Ἀγρινίου

Το Σαββατοκύριακο 23 καὶ 24 Μαΐου (5 καὶ 6 Ἰουνίου) 2004, ὁ νεοσυσταθεὶς Φιλανθρωπικὸς καὶ Ἱεραποστολικὸς Σύλλογος Ὁρθοδόξων Γυναικῶν τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς «Ἅγιος Φιλάρετος ὁ Ἐλεήμων», μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου μας κ. Κυπριανοῦ, πραγμα-

τοποίησε διήμερη προσκυνηματικὴ ἐκδρομὴ στό Ἱερὸ Μετόχιο τῶν Ἀγίων Πάντων στό Ἀγρίνιο, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς Πανηγύρεως Αὐτοῦ.

Τὴν πανηγυρικὴ Θεία Λειτουργία ἐτέλεσε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης καὶ Πατέρας μας κ. Κυπριανός, καὶ ἡ εὐλογία τῶν Ἀγίων Πάντων πλημμύρισε μὲ κατάνυξι καὶ εὐφροσύνη πνευματικὴ τὶς ψυχὰς ὄλων τῶν εὐσεβῶν προσκυνητῶν. Συλλειτουργῆσαν ὁ Ὑπεύθυνος τοῦ Μετοχίου Ἀρχιμ. π. Ἀθανάσιος Ἀγιοκυπριανίτης, ὁ Ἀρχιμ. π. Γρηγόριος ἀπὸ τὸν Πύργο Ἡλείας καὶ ὁ Ἱεροδιάκονος π. Ἰωσήφ, παρέστη δὲ μέγα πλῆθος πιστῶν.

Τὸ πρόγραμμα τῆς ἐκδρομῆς περιελάμβανε ἐπίσης προσκύνημα στὴν Παναγία τὴν Προυσιώτισσα στό Καρπενήσι καὶ στὴν Παναγία τὴν Τρυπητὴ στό Αἴγιο.

Ἡ προσκυνηματικὴ αὐτὴ ἐκδρομὴ ἀπὸ μέρους τοῦ Συλλόγου, ἀπέβλεπε, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πνευματικὴ ὠφέλεια τῶν συμμετασχόντων, καὶ στὴν ἔστω μικρὴ οἰκονομικὴ ἐνίσχυσι στό μεγάλο Ἱεραποστολικὸ ἔργο τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως μας.

Ἐκ τοῦ Συλλόγου ΑΓΙΟΣ ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ Ο ΕΛΕΗΜΩΝ

Κάθοδος μὲ εἰδικὸ ἀνελκυστήρα στό Παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Βαρθάρου τοῦ Μυροδύτου στό Ἱερὸ Μετόχιο τῶν Ἀγίων Πάντων Ἀγρινίου.

*Πρὸ τοῦ Παρεκκλησίου
τοῦ Ἁγίου Βαρθάρου
(τοπικοῦ Ἁγίου, μνήμη: 23ῃ Ἰουνίου).*

(Συνέχεια από την σελ. 71)

ΝΟΥΣ», ως «κατὰ συνείδησιν θρησκευο-
μένους ἀδελφούς», ως «πλήθη λαοῦ, θρη-
σκευόντα μὲ συνέπειαν, φρουροῦντα τὴν
Ὁρθοδοξίαν καὶ ἔτοιμα νὰ θυσιασθοῦν
διὰ τὴν δόξαν καὶ τὸ καλὸν τῆς», ως
προτιμήσαντας «συγκαουχεῖσθαι τῷ λαῷ
τοῦ Θεοῦ ἢ πρόσκαιρον ἔχειν κακῶς ἐν-
νοουμένην εἰρήνην», ως κακῶς ὀνομαζο-
μένους «ὄχλος»: «ἡ λέξις εἶναι ἄστοχος καὶ
ἀντιχριστιανικωτάτη ὁ Χριστὸς εἰς αὐτὸν
τὸν ὄχλον ἐπανεπαίετο· ὑπὲρ αὐτοῦ ὁ Παῦ-
λος ἐνομοθέτει· χάριν αὐτοῦ οἱ Πατέρες ἐ-
δογματίσαν· **ΠΑΡΑΒΡΑΧΥ ΝΑ ΕΠΩ-
ΜΕΝ, ΟΤΙ ΑΥΤΟΙ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΩΣ Ε-
ΚΛΕΚΤΟΙ... ΑΣ ΕΝΘΥΜΗΘΩΜΕΝ,
ΠΟΙΟΙ ΑΝΤΕΔΡΑΣΑΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ
ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΙΑΣ»,** ως κακῶς κατηγο-

ρουμένους «ὡς ἀπειθεῖς»: «εἶναι ἄδικος ἡ
κατηγορία...», ως ἀξίους τιμῆς: «**ΥΠΟ-
ΧΡΕΟΥΜΕΘΑ ΝΑ ΤΙΜΗΣΩΜΕΝ ΑΥ-
ΤΟΥΣ, ΩΣ ΘΑ ΓΙΝΗ ΑΣΦΑΛΩΣ ΚΑ-
ΠΟΤΕ ΥΠΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ»,** ως κα-
ταστάντας «**ΑΞΙΟΜΙΜΗΤΟΝ ΥΠΟ-
ΔΕΙΓΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ ΟΡ-
ΘΟΔΟΞΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗ-
ΣΙΑΝ»,** ως ἀξίους νὰ περιβληθοῦν «**ΜΕ
ΣΕΒΑΣΜΟΝ, ΣΤΟΡΓΗΝ ΚΑΙ ΑΓΑ-
ΠΗΝ»,** ως ἀποτελοῦντας «**ΖΩΣΑΝ ΠΡΑ-
ΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ, ΩΣ ΕΚΕΙΝΗΝ ΤΗΣ
ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»,** ως εὐλαβῆ
τέκνα «τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλη-
σίας», «**ὌΝ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΚΑΙ Ο ΒΙΟΣ
ΕΓΓΥΩΝΤΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΝ»**
Αὐτῆς!...

* * *

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ἀνατομία τῶν θεοκλητείων πλανῶν θὰ πρέπει ὅμως νὰ συνεχισθῆ,
διότι οἱ πτώσεις τοῦ **γ.Θ.Δ.** εἶναι ἀλλεπάλληλες καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξηγηθεθοῦν,
παρὰ μόνον μέσῳ τῆς πνευματικῆς θεωρήσεως, ἐφ' ὅσον συνιστοῦν τὸ πράγματι τραγι-
κὸ φαινόμενο τῆς ἐγκαταλείψεως ἀπὸ τὴν φωτιστικὴ χάρι τοῦ φωτοδότου Σωτήρος
μας.

«**Ὁὐ μικρὸν ἐστὶ κοινωνεῖν τοῖς συνηγόροις τοῦ σκότους», «οὐ μικρὸν ἐστὶ διδόναι
τινὰ τούτοις αὐτῶν χάραν παρρησίας»...**

(Συνεχίζεται)

1) Βλ. ἐφημερ. «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια», 16.12.1988, σελ. 7. / 2) Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, Πρὸς Ἀκίνδυνον Ἀντιρρητικὸς Α', Κεφάλαιον ΒΒ', § 61. / 3) Πρὸβλ. Ρωμ. α' 28. / 4) Ἁγίου Γρηγορίου Θεολόγου, ΡΓ τ. 36, στλ. 17Β. / 5) †Σ.Γ., «Ἐορτολόγιον - Νέον Ἡμερολόγιον», περιοδ. «Ὁρθοδοξία» Κωνσταντινουπόλεως, ἀριθ. 4/31.7.1926, σελ. 108. / 6) Ἀνδρέου Θεοδώρου (Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου), ἐπιστολὴ στὴν ἐφημερ. «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» Ἀθηνῶν, 16.12.1988, σελ. 7. / 7) Ἀρχιμανδρίτου Φιλοθέου Ζερβάκου, «Ἐνδιαφέρουσα ἐπιστολὴ διὰ τὸ ἡμερολογιακὸν», περιοδ. «Ὁ Ὁσιος Φιλόθεος τῆς Πάρου» Θεσσαλονίκης, Ἰανουάριος-Ἀπρίλιος 2001, σελ. 50-57. / 8) Περιοδ. «Ἀθωνικοὶ Διάλογοι», τεύχη 73-74 καὶ 75-76 τοῦ 1980, παρὰ **Στυλ. Ν. Κεμεντζετζίδη**, Ὁ Γέρον Φιλόθεος Ζερβάκος - Ὁ Οὐρανοδρόμος Ὁδοιπόρος (1884-1980), τόμος Β', σελ. 35 καὶ 38, ἐκδόσεις «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 1988. / 9) **Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου**, Ὁ Ὁσιος Φιλόθεος τῆς Πάρου. Ἐνας ἔνθεος Ἀσκητῆς-Ἱεραπόστολος (1884-1980), σελ. 318, ὑπόσημ. 37, Θαψανὰ Πάρου 1999. / 10) **Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου**, αὐτόθι, σελ. 203 καὶ σελ. 315, ὑπόσημ. 15. / 11) Βλ. τὸ πλήρες κείμενο τοῦ διδραρίου, **Στυλ. Ν. Κεμεντζετζίδη**, ἐνθ' ἀναστ., σελ. 43-49. / 12) Βλ. **Εὐαγγελίας Βαεγγέλια** (Καθηγητῆς Πανεπιστημίου), Δορθόδοξοι καὶ Οἰκουμενικὰ Σχέσεις τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τὸν Κ' Αἰῶνα, σελ. 98-143, § **Ἡ πορεία πρὸς τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Σύνοδον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας**, ἐκδόσεις «Π.Π.Μ.», Θεσσαλονίκη 1994. / 13) **Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσόστομου** (Παπαδοπούλου), Ἡμερολογιακῶν Κατηγοριῶν Ἐλεγχος, ἐκδόσεις δ', σελ. 4, **Εἰσαγωγικά...**, Θεσσαλονίκη 1979. / 14) Βλ. τὴν «**Σημείωση**» τοῦ **γ.Θ.Δ.** σὲ ἐπιστολὴ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν πρὸς αὐτὸν (23.6.2003), ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθ. 1554/11.6.2004, σελ. 3. / 15) **Μοναχοῦ Θεοκλήτου Διονυσιάτου**, Ἀθωνικά Ἄνθη, τόμος Α', σελ. 191-199, σελ. 203-211, «**Σχόλια ἐπὶ τῆς Πανορθοδόξου Προσυνόδου**», «Ἡμερολογιακῶν Παραλειπόμενα», δύο ἄρθρα ἐκ τοῦ ἁγιορ. περιοδ. «Ἁγιος Παῦλος Ἡεροποταμίτης», Ἰανουάριος καὶ Ἀπρίλιος 1957, ἐκδόσεις «ΑΣΤΗΡ», Ἀθήνα 1962.

Ἐγκαινιάσθηκε ὁ Μετοχιακὸς Ἱερός Ναὸς τοῦ Ἁγίου Νήφωνος Ἡ Ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Γλυκερίου στὴν Μολδαβία

ΜΕ τὴν Χάριν τοῦ Θεοῦ, δύο σημαντικὰ γεγονότα περιλαμβάνοντο στὸ πρόγραμμα τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς προσφάτου ἐπισκέψεώς του στὴν Ρουμανία, κατὰ τὸν Ἰούνιο τοῦ 2004.

• Τὴν Κυριακὴ, 7.6.2004 ἐκ. ἡμ., ἐτελέσθησαν μὲ εὐλάβεια καὶ ιεροπρέπεια τὰ ἱερὰ Ἐγκαινία τοῦ Μετοχιακοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Νήφωνος Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, στὸ Βουκουρέστι.

Ὁ Ναὸς αὐτὸς ἀνηγέρθη ἐκ βάθρων κατὰ τὴν τελευταία δεκαετία ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ Μετόχιο, μὲ τὴν ἄδεια δεδαίως καὶ εὐλογία τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἀδελφῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου Ρουμανίας. Ἡ ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ διακόσμηση τοῦ Ναοῦ καὶ ἡ ἀγιογράφεισ τὸ ἀλοκληρώθησαν μόλις πρόσφατα. Σημειωτέον, ὅτι ὁ Ναὸς ἀπὸ ἐτῶν λειτουργεῖ σὲ μόνιμη βάση ὡς Ἐνοριακός, ἐξυπηρετούμενος ἀπὸ Ρουμάνους Κληρικούς, ἰδίως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Βουκουρεστίου, ὑπὸ τὸν Πανοσιολογιώτατο Καθηγούμενο Ἀρχιμανδρίτη π. Φλαβιανό.

Ὁ Ἱ. Μετοχιακὸς Ναὸς Ἁγίου Νήφωνος.

Στὰ ἱερὰ Ἐγκαινία, τὰ ὁποῖα ἐτέλεσε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Κυπριανός, Καθηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Κυπριανοῦ Φυλῆς, ἔλαβαν μέρος καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ρουμανικῆς Ἱεραρχίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Βλάσιος, ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Βράντσεα κ. Παχώμιος καὶ ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος, πολλοὶ Ἱερεῖς καὶ Διάκονοι, παρίσταντο δὲ συμπροσευχόμενοι καὶ οἱ Ρουμάνοι Ἀρχιερεῖς κ. Δημοσθένης, κ. Γεννάδιος καὶ κ. Θεοδόσιος, ὡς καὶ μεγάλο πλῆθος πιστῶν, στοὺς ὁποίους συμπεριλαμβάνοντο καὶ προσκυνηταὶ ἐξ Ἑλλάδος.

Μετὰ τὸ πέρασ τῶν ἱερῶν Ἐγκαινίων, ἐτελέσθησαν δύο Θεῖες Λειτουργίες: μία ὑπαίθρια ἀπὸ

τοὺς προαναφερθέντας Ἀρχιερεῖς, δέκα Ἱερεῖς καὶ τέσσερις Διακόνους, σὲ παρακείμενο τοῦ Ναοῦ χῶρον καὶ μία ἐντὸς τοῦ ἐγκαινιασθέντος Ναοῦ ἀπὸ τρεῖς Ἱερεῖς. Αὐτὴ ἡ διευθέτησις ἐκρίθη ἀναγκαία, διότι σύμφωνα μὲ τὸ ρουμανικὸ τυπικὸ, προτοῦ νὰ τελεσθῇ ἡ πρώτη Θεία Λειτουργία στὸν Ναὸ ποὺ ἐγκαινιάζεται, ἡ Ἁγία Τράπεζα αὐτοῦ προσκυνεῖται ἀπὸ ὅλους τοὺς παρευρισκομένους στὴν ἱερὰ Τελετὴ πιστοῦς.

Στὸ τέλος, μετὰ τὴν διανομὴ τῶν εὐλογιῶν, παρετέθη ἐόρτιος τράπεζα ἀγάπης. Ὁ ἐγκαινιασθεὶς Ναὸς ἀποτελεῖ καὶ θὰ συνεχίσῃ νὰ ἀποτελῇ σύμβολο ἐνότητος καὶ ἀγάπης τῶν δύο Ἱερῶν Συνόδων τῶν Ἀκαινοτομήτων Ὁρθοδόξων Ἑλλάδος καὶ Ρουμανίας.

* * *

Ο ΣΕΒΑΣΜ. Μητροπολίτης κ. Κυπριανὸς μετὰ τῆς συνοδίας του ἀνεχώρησαν ἐν συνεχείᾳ γιὰ τὴν Μολδαβία στὴν Βόρειο Ρουμανία. Καθ' ὁδόν, ἐπεσεκέφθησαν τὴν Ἱερὰ Ἀνδρῶα Μονὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος στὴν Κούκοβα, στὴν ὁποία διαμένουν οἱ Θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι Βράντσοα κ. Παχώμιος καὶ Μπρασῶφ κ. Θεοδόσιος.

Κατὰ τὶς ἐπόμενες ἡμέρες στὴν Μολδαβία ἐγίναν ἐπισκέψεις σὲ προσκυνήματα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου: στὴν Ἱερὰ Γυναικεία Μονὴ Ζωοδόχου Πηγῆς στὸ Μπρανατάελ, στὴν Ἱερὰ Γυναικεία Μονὴ Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου στὴν Μοῖσα, στὴν μεγάλη καὶ πολυπληθῆ (130 Μοναχῆς) Ἱερὰ Γυναικεία Μονὴ Ἁγίας Σκέπης τῆς Θεοτόκου στὸ Μπρα-

Ἐξω ἀπὸ τὸν θαυμάσιο νεόδμητο Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἰωάννου τοῦ Τραπεζουντίου στὴν Σουτσάβα.

πιτέλ Νεάμτζ, σὲ Ἱερὰ Ἀνδρῶα Σκήτη στὴν Χοραῖτσα, στὴν Ἱερὰ Ἀνδρῶα Μονὴ τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ· ἐπίσης, στὴν Ἐνορία τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς τῆς Νέας στὸ Ἰάσιο, τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Σωτῆρος στὸ Πασκάνι, τῶν Ἁγίων Κων-

✠ σταντίνου και Ἑλένης στὸ Φελτισέι και τοῦ Ἁγίου Νεομάρτυρος Ἰωάννου τοῦ Τραπεζουντιοῦ στὴν Σουτσάβα.

Παντοῦ ἐπεφυλάχθησαν στοὺς ἕξ Ἑλλάδος ἐπισκέπτας ἐνθουσιώδεις και ἀλησμόνητες ὑποδοχές και ἔγιναν ξεναγήσεις, οἱ δὲ ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν πνευματικὴ κατάστασι τῶν Μονῶν και τὴν μεγαλοπρέπεια τῶν Ἐνοριακῶν Ναῶν, ἦσαν ἀριστες. Ὁ ἀγώνας, ὁ ζήλος, ἡ προσφορὰ και ἡ αὐτοθυσία τῶν Ρουμάνων Ἀδελφῶν μας, Κληρικῶν, Μοναχῶν και Λαϊκῶν, εἶναι ὄντως ὑποδειγματικά και ἀξιοθαύμαστα.

• Τὴν Κυριακὴ, 14.7.2004 ἐκ. ἡμ., ἐτελέσθη ἀρχιερατικὸ συλλειτουργο γὰρ τὸν μεγαλοπρεπῆ ἐνοριακὸ Ἱερὸ Ναὸ τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου στὴν Ποϊάνα, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ὁποῖου ἐχειροθετήθη Πρωτοπαππᾶς ὁ δραστήριος Ἐφημέριος τοῦ Ναοῦ π. Συμεὼν Μοβίλα. Ἐψαλε θαυμάσια ὁ πολὺ ἱκανὸς και εὐλαλὸς χορὸς τῶν Ἱεροψαλτῶν τοῦ Ναοῦ, τὸν ὁποῖον κατήρτισε, συντηρεῖ και διδάσκει ὁ εὐλαβὴς Ἐφημέριος π. Συμεὼν.

σιακῆς Κοιμήσεως αὐτοῦ. Ἐδῶ πλέον ἀναπαύονται και τὰ χαριτόβρυτα ἱερὰ Λείψανά του.

Ἐλειτούργησαν οἱ δύο Σεβασμ. Πρόεδροι Μητροπολίται κ. Βλάσιος και κ. Κυπριανός, οἱ Θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι κ.κ. Δημοσθένης, Γεννάδιος, Παχώμιος, Σωφρόνιος, Θεοδόσιος και Ἀμβρόσιος, ἔλαβον δὲ μέρος και περίπου ἑκατὸ (100) Ἱερεῖς και Διάκονοι.

Παρέστη μέγα πλῆθος εὐσεβῶν, οἱ ὁποῖοι προσῆλθαν ἀπὸ πολλὰ μέρη τῆς Ρουμανίας, γιὰ νὰ τιμήσουν τὸν χαρισματοῦχο Πνευματικὸ Πατέρα και Ἠγέτη τους και νὰ προσκυνήσουν τὸ ἱερὸν Σκήνωμά του. Δὲν λησμονοῦν οἱ Ρουμάνοι Ἀδελφοὶ τοῦ Πατρὸς, ὅτι χάρις στοὺς κόπους και τὰ παθήματα τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἁγίου ὑφίσταται σήμερα θάλλουσα και αὐξανομένη, ποιοτικῶς και ποσοτικῶς, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ὁρθόδοξης και Θεαρέστου Ἐνστάσεως στὴν Ρουμανία, μὲ ἰσχυρὸ Μοναχισμό και ἐκλεκτὸ Κλῆρο. Οἱ θαυμαστοὶ αὐτοὶ «καρποὶ» μαρτυροῦν γιὰ τὴν θεία εὐλογία ἐπὶ τοῦ σωτηριώδους ἔργου, τὸ ὁποῖο ὁ σύγχρονος Ἁγιος Γλυκεριὸς ἐπιτέλεσε.

Τὴν ἐπομένῃ, 16.6.2004 ἐκ. ἡμ., ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Κυπριανὸς και οἱ συνοδοὶ του ἐπέστρεψαν ἀεροπορικῶς στὴν Ἑλλάδα, ἐνισχυμένοι και παραδειγματισμένοι ἀπὸ ὅλα ὅσα εἶδαν, ἄκουσαν και ἔζησαν κατὰ τὴν διάρκεια και τῆς νέας αὐτῆς ἐπισκέψεώς τους στὴν Ἐκκλησία τοῦ Πατρὸς Ἡμερολογίου Ρουμανίας, μετὰ τῆς ὁποίας οἱ δεσμοὶ κοινωνίας και ἐνόητος ὅπως ὅποτε ἰσχυροποιήθησαν, Χάριτι τοῦ Ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

‘Ο ‘Ομολογητής ‘Ιεράρχης ‘Αγιος Γλυκέριος «παρεμβαίνει» θαυμαστῶς στὴν ἀνεγερσι ‘Ιεροῦ Ναοῦ τοῦ Πατρῖου στὴν Ρουμανία

ΣΥΜΦΩΝΑ με διήγησι τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Βλασίου, Προέδρου τῆς ‘Ιερᾶς Συνόδου τῆς ‘Εκκλησίας τοῦ Πατρῖου ‘Ημερολογίου Ρουμανίας, συνέβη μία ἐκπληκτικὴ θεία ἐμφάνεια τοῦ ‘Αγίου Γλυκερίου τοῦ ‘Ομολογητοῦ ‘Ιεράρχου σὲ χωρὶο τῆς Ρουμανίας.

Συγκεκριμένα, στὸ χωρὶο Κούκα, πλησίον τῆς πόλεως τοῦ Γαλατίου, στὸ ὁποῖο διαμένουν τέσσερις μόνον οἰκογένειες, οἱ ὁποῖες ἀκολουθοῦν τὸ Πάτριο ‘Ημερολόγιο, ἀπεφασίσθη νὰ ἀνεγερθῆ ‘Ιερὸς Ναός, γιὰ τὴν κάλυψι τῶν πνευματικῶν τους ἀναγκῶν, τὸ 1998.

Οἱ λιγοστοὶ αὐτοὶ πιστοὶ, με ὄντως θαυμαστὸ καὶ ἀξίεπαινο ζῆλο, ἄρχισαν τὶς ἐργασίες ἀνοικοδομήσεως τοῦ Ναοῦ καὶ ὅταν ἔρριξαν τὰ θεμέλια, ἔφθασε μία ἀπαγόρευσις τῶν περαιτέρω ἐργασιῶν ἀπὸ μέρους τῆς Δημοτικῆς ‘Αρχῆς.

Τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες, ἐπισκέφθηκε τὸν χῶρο ἐργασιῶν ὁ μελλοντικὸς ‘Εφημέριος τοῦ Ναοῦ Αἰδεσιμ. π. ‘Ιωάννης μαζὶ με ἕναν νεαρὸ 20 ἐτῶν. ‘Ο νέος ἐκεῖνος ἀντίκρουσε κάποια στιγμὴ ἕνα ἐξαισιο θέαμα. Στὴν θέσι ἀκριβῶς τοῦ ‘Ιεροῦ Θυσιαστηρίου τοῦ μελλοντικοῦ Ναοῦ στεκόταν ὁ ‘Αγιος Γλυκέριος, ὁ ‘Ομολογητής ‘Ιεράρχης, περιβαλλόμενος ἀπὸ Θεῖο καὶ ἐκτυφλωτικὸ Φῶς!... ‘Ο ‘Αγιος εἶπε ἀποφασιστικά:

– **‘Εδῶ θὰ γίνῃ ἡ ‘Εκκλησία!...**

Κατόπιν αὐτοῦ, ὁ νέος υπέστη τέτοιον συγκλονισμό ἀπὸ τὸ ἀναπάντεχο καὶ ὑπερφυσικὸ τοῦ θεάματος, ὥστε λυποθύμισε. ‘Οταν συνῆλθε, διηγήθηκε με δέος τὸ συμβάν...

‘Η Δημοτικὴ ‘Αρχή, παρὰ ταῦτα, παρέμενε ἀνένδοτη στὴν ἄρνησί της νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν συνέχισι τῶν ἐργασιῶν. Οἱ ἐξελιξίσι ὅμως ἦσαν τραγικές: τρία μέλη τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου ἀπεβίωσαν τὸ ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου!...

‘Ο Δήμαρχος καὶ οἱ λοιποὶ τοῦ συμβουλίου παρέμεναν καὶ πάλι ἀμετάπειστοι, ὁ δὲ ἱερεὺς τοῦ χωριοῦ τοῦ νέου ἡμερολογίου ἀπειλοῦσε με ἀφορισμὸ ὅποιον θὰ τολμοῦσε νὰ πλησιάσῃ στὸν χῶρο τοῦ Ναοῦ τῶν «Παλαιοημερολογιτῶν»!...

Οἱ ὀλίγοι ζηλωταὶ πιστοὶ ἀναγκάσθηκαν νὰ προσφύγουν στὴν Νομαρχία τοῦ Γαλατίου, ὅπου καὶ ἄρχισαν ἀπεργία πείνης. Τότε, ὁ Νομάρχης ἐπενέβη καὶ ἔδωκε ἐντολὴ νὰ ἀνεγερθῆ ὁ Ναός ἀνευ ἑτέρου, ὅπως καὶ ἔγινε.

‘Ανηγέρθη εὐμεγέθης ὠραῖος Ναός, κατὰ τὴν προφητεία τοῦ ἐμφανισθέντος ‘Αγίου ‘Ιεράρχου Γλυκερίου, τὰ ἱερὰ ‘Εγκαίνια τοῦ ὁποῖου θὰ τελεσθοῦν, σὺν Θεῷ, μετὰ τὴν ‘Εορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τρ. ἔ.

‘Οντως, ὁ ‘Αγιος Γλυκέριος βοηθεῖ καὶ ἐπιβραβεύει τοὺς ζηλωτὰς τῆς Πίστεως, καὶ καταισχύνει τοὺς διώκτας καὶ ὕβριστάς!...

Γιὰ τὴν Προσευχὴ τοῦ Ἰησοῦ Διάλογος Γέροντος καὶ Ὑποτακτικοῦ

Ἁγίου Ἐπισκόπου Ἰγνατίου Μπριαντιανίνωφ († 1867)

Ὑποτακτικός: Γιατί ἀποκαλεῖτε τὴν πρακτικὴ τῆς Προσευχῆς τοῦ Ἰησοῦ ὡς στενὴ ὁδός;

Γέροντας: Ἀλλὰ πῶς δὲν εἶναι ἡ στενὴ ὁδός; Αὐτὴ εἶναι ἡ στενὴ ὁδὸς μὲ τὴν ἀκριβῆ ἔννοια τῆς λέξεως. Αὐτὸς ποὺ ἐπιθυμεῖ νὰ ἀσχολῆται ἐπιτυχῶς μὲ τὴν Προσευχὴ τοῦ Ἰησοῦ πρέπει νὰ ἐγκλεισθῆ, ἐξωτερικὰ καὶ ἐσωτερικὰ, διὰ χαρακτήρος σοφωτάτου καὶ προσεκτικωτάτου. Ἡ πελτωκυῖα φύσις μας εἶναι ἔτοιμη ἀνὰ πᾶσα ὥρα νὰ μᾶς ψευσθῆ, νὰ μᾶς προδώσῃ. Τὰ πελτωκότα πνεύματα ἐνεδρεύουν μὲ εἰδικὴ μανία καὶ πονηρία κατὰ τῆς πρακτικῆς τῆς Προσευχῆς τοῦ Ἰησοῦ. Δὲν εἶναι σπάνιο, ἀπὸ φαινομενικὰ ἀσήμαντὴ ἀπροσεξία, ἀπὸ ἀπαρατήρητὴ ἀκηδία καὶ αὐτοπεποίθησι, νὰ ἐπακολουθῆ μία σημαντικὴ συνέπεια, ἡ ὁποία ἐπηρεάζει τὴν ζωὴ καὶ τὴν αἰώνια μοῖρα τοῦ ἀγωνιστοῦ. «*Εἰ μὴ ὅτι Κύριος ἐδοθήσέ μοι, παρὰ θραχὺ παρώκησε τῷ ἄῃ ἡ ψυχὴ μου. εἰ ἔλεγον σεσάλευται ὁ πούς μου, τὸ ἔλεός σου, Κύριε, ἐδοθήθει μοι*» (Ψαλμ. 93, 17-18).

Ἡ συμπεριφορὰ ποὺ εἶναι σοφὴ καὶ προσεκτικὴ, ὑπηρετεῖ ὡς τὸ θεμέλιο τῆς Προσευχῆς τοῦ Ἰησοῦ. Πρωτίστως, πρέπει νὰ ἀπορρίψῃ κανεὶς ἀπὸ τὸν ἑαυτό του τὴν πολυτέλεια καὶ τὶς εὐχαριστήσεις σὲ ὅλες τὶς μορφές. Πρέπει νὰ μένη ἱκανοποιημένος μὲ φαγητὸ καὶ ὕπνο ποὺ νὰ εἶναι πάντοτε περιορισμένα – σύμφωνα μὲ τὴν δύναμι καὶ τὴν υγεία του – ὥστε τὸ φαγητὸ καὶ ὁ ὕπνος νὰ δίδουν στὴν ψυχὴ τὴν ἀπαιτούμενη ἰσχὺ, χωρὶς νὰ προξενοῦν ἀπρεπεῖς κινήσεις, οἱ ὁποῖες ἐκδηλώνονται ἀπὸ τὴν πολυτέλεια, καὶ χωρὶς νὰ προξενοῦν ἀδυναμία, ἡ ὁποία ἐκδηλώνεται ἀπὸ τὴν ἀνεπάρκεια. Ἡ ἔνδυσίς του, ἡ κατοικία του καὶ ὅλα ὅσα τοῦ ἀνήκουν, πρέπει γενικὰ νὰ εἶναι σεμνὰ κατὰ μίμησιν τοῦ Χριστοῦ, κατὰ μίμησιν τῶν Ἀποστόλων Του, σὲ συμφωνία καὶ σὲ κοινωνία μὲ τὰ πνεύματά τους. Οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ οἱ ἀληθινοὶ μαθητὲς τους δὲν προσέ-

φεραν ποτὲ κάποιες θυοῖες στὸν βωμὸ τῆς κενοδοξίας καὶ τῆς ματαιότητος, οἱ ὁποῖες νὰ ἦσαν σὲ συμφωνία μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου. Δὲν εἰσῆρχοντο σὲ κοινωνία μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου σὲ τίποτε.

Τὸ αὐθεντικὸ κεχαριτωμένο ἀποτέλεσμα τῆς Προσευχῆς τοῦ Ἰησοῦ μπορεῖ νὰ βλαστήσῃ μόνον ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ. Βλαστάνει καὶ αὐξάνεται ἀποκλειστικὰ μόνον σὲ αὐτὸ τὸν ἀγρό.

Ἡ ὄρασις, ἡ ἀκοὴ καὶ ὅλες οἱ ἄλλες αἰσθήσεις, πρέπει νὰ φυλάσσονται αὐστηρὰ, ὥστε οἱ ἐχθροὶ νὰ μὴ ἐκτινάσσονται μέσῳ αὐτῶν, σὰν ἀπὸ ἀνοικτὰς θύρας, ἐντὸς τῆς ψυχῆς. Τὰ χεῖλη καὶ ἡ γλῶσσα πρέπει νὰ ἐλέγχωνται ἢ νὰ ἄρχωνται σὰν δεσμευόμενα ἀπὸ τὴν σιωπὴ. Μάταιη καὶ ἀργὴ κουβέντα, πολυλογία, καὶ εἰδικὰ ἀστεῖα, κουτσομπολιὸ καὶ συκοφαντία, ἀποτελοῦν τοὺς πιὸ φοβεροὺς ἐχθροὺς τῆς προσευχῆς. Πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ κά-

ποιος νὰ δέχεται ἀδελφούς στοὺς κελλί του ἢ νὰ πηγαίνει στὰ κελλιά τους. Πρέπει νὰ παραμένῃ ὑπομονετικὰ στοὺς κελλί του σὰν σὲ τάφο, μαζί μὲ τὸ πῶμα του, δηλαδή μὲ τὴν ψυχὴ του, ἢ ὅποια κομματιάσθηκε ἀπὸ τραύματα καὶ θανατώθηκε ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, καὶ νὰ προσεύχεται στὸν Κύριο Ἰησοῦ γιὰ ἔλεος. Ἀπὸ τὸν τάφο, δηλαδή ἀπὸ τὸ κελλί, ἡ προσευχὴ ἀνεβαίνει στὸν οὐρανό. Ἀλλὰ σὲ ἐκεῖνον τὸν τάφο, στὸν ὅποιον τὸ σῶμα θὰ κρυθῇ μετὰ θάνατον ἢ στὴν κόλασι, στὴν ὅποιαν ἡ ψυχὴ τοῦ ἁμαρτωλοῦ θὰ ριφθῇ, δὲν ὑπάρχει πλέον κάποιο μέρος γιὰ προσευχὴ.

Στὸ Μοναστήρι πρέπει κάποιος νὰ παραμένῃ σὰν ξένος, χωρὶς νὰ ἀνακατεῦται ἀπὸ μόνος του, μὲ τὸ θέλημά του, στὶς ὑποθέσεις τῆς Μονῆς. Ὁ Μοναχὸς δὲν θὰ πρέπει νὰ ἔχῃ ἰδιαίτερη φιλία μὲ κανέναν. Ὁ Μοναχὸς πρέπει πάντοτε νὰ παραμένῃ σιωπηλὸς στὶς ἐργασίες τῆς Μονῆς καὶ νὰ παρακολουθῇ προσεκτικὰ τὶς Ἀκολουθίες στὸν Ναὸ τοῦ Θεοῦ χωρὶς νὰ χάνῃ καμμία. Σὲ περιπτώσεις ἀνάγκης, ἐπιτρέπεται νὰ ἐπισκέπτεται τὸ κελλί τοῦ Πνευματικοῦ, σκεπτόμενος καλὰ κάθε ἐξοδὸ ἀπὸ τὸ κελλί του, καὶ ἐγκαταλείποτάς το μόνον γιὰ λόγους οὐσιώδους σημασίας. Πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ τὴν μάταιη περιέργεια καὶ διερεύνησι, στρέφοντας ὅλη τὴν περιέργεια καὶ ἔρευνά του στὴν ἀκολούθησι καὶ μελέτη τῆς ὁδοῦ τῆς προσευχῆς. Αὐτὴ ἡ ὁδὸς ἀπαιτεῖ προσεκτικὴ ἔρευνα καὶ σπουδὴ: δὲν εἶναι μόνον ἡ στενὴ ὁδός, ἀλλὰ καὶ ἡ ὁδὸς ποὺ ὀδηγεῖ στὴν ζωὴ (Ματθ. ζ' 14). Εἶναι ἡ ἐπιστήμη τῶν ἐπιστημῶν καὶ ἡ τέχνη τῶν τεχνῶν. Ἐτεῖ αὐτὴ καλεῖται ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Πατέρας.

Ἡ ὁδὸς τῆς ἀληθινῆς προσευχῆς γίνεται ἀσύγκριτα στενότερη, ὅταν ὁ ἀ-

γωνιστὴς εἰσέρχεται σ' αὐτὴν διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀνθρώπου. Ὅταν κανεὶς εἰσέρχεται μέσα σὲ αὐτὰ τὰ στενὰ μέρη καὶ αἰσθάνεται τὴν ὀρθότητα, τὴν σωστικότητα καὶ τὴν ἀναγκαιότητα μιᾶς τέτοιας καταστάσεως, τότε ἡ ἐργασία στοὺς ἐσωτερικούς του θαλάμους τοῦ γίνεται ἐπιθυμητὴ. Καὶ τότε ἐπίσης, καὶ ἡ στενότητα τῆς ἐξωτερικῆς του ζωῆς γίνεται ἐπιθυμητὴ, ἀφοῦ αὐτὴ ὑπηρετεῖ ὡς κατοικία καὶ προστασία τῆς ἐσωτερικῆς του δραστηριότητος.

Αὐτὸς ποὺ ἔχει εἰσέλθει στὸν ἀγῶνα τῆς νοερᾶς προσευχῆς, πρέπει νὰ ἀποκροῦν συνεχῶς ὅλες τὶς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματα τῆς πεπτωκτικῆς φύσεως, ὅπως ἐπίσης ὅλες τὶς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματα ποὺ προσφέρονται ἀπὸ τὰ πεπτωκτικὰ πνεύματα. Ἄσχετα ἀπὸ τὸ πόσο ἐλκυστικὴς, καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δέ, μπορεῖ νὰ ἐμφανίζονται αὐτὲς οἱ σκέψεις, ὁ ἀγωνιστὴς πρέπει συνεχῶς νὰ βαδίζει τὴν στενὴ ὁδὸ τῆς προσεκτικῆς προσευχῆς, χωρὶς νὰ παρεκκλίνει οὔτε ἀριστερὰ οὔτε δεξιὰ. Παρέκκλισις ἐξ ἀριστερῶν ὀνομάζεται ἡ ἐγκατάλειψις τῆς προσευχῆς τοῦ νοῦ χάριν συζητήσεως μὲ μάταιες καὶ ἁμαρτωλῆς σκέψεις. Μὲ τὴν παρέκκλισι ἐκ δεξιῶν ἐννοῶ τὴν ἐγκατάλειψι τῆς νοερᾶς προσευχῆς μὲ σκοπὸ τὴν κουβέντα μὲ σκέψεις ποὺ φαίνονται ὅτι εἶναι καλές.

Ἐπάρχουν τεσσάρων εἰδῶν σκέψεις καὶ αἰσθήματα, ποὺ ἐπηρεάζουν τὸ προσευχόμενο πρόσωπο. Κάποιες βλαστάνουν ἀπὸ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ αὐτὲς ἔχουν φυτευθῆ σὲ κάθε Ὁρθόδοξο Χριστιανὸ στοὺς Ἁγίους Βάπτισμα. Ἄλλες σκέψεις προσφέρονται ἀπὸ τὸν Φύλακα Ἁγγελό μας. Ἄλλες σκέψεις ἐ-

γείρονται ἀπὸ τὴν πεπτωκυῖα φύσι μας καὶ τέλος, κάποιες σκέψεις ἐπιφέρουν ἀπὸ τὰ πεπτωκότα πνεύματα.

Τὰ πρῶτα δύο εἶδη σκέψεων, ἢ γιὰ νὰ τὸ ποῦμε πιὸ σωστά, ἀναμνήσεων καὶ αἰσθημάτων, βοηθοῦν τὴν προσευχή. Τὴν ζωοποιοῦν. Ἐπιτείνουν τὴν προσοχή καὶ τὴν αἴσθησι τῆς μετανοίας. Παράγουν συντριβή, κατάνυξι, πένθος, δάκρυα. Ἐκθέτουν ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ προσευχομένου τὸ εὔρος τῆς ἀμαρτωλότητός του καὶ τὸ βάθος τῆς ἀνθρώπινης πτώσεως. Τοῦ λέγουν γιὰ τὸν θάνατο, τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἀποφύγη. Τοῦ λέγουν γιὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς ὥρας του. Γιὰ τὸ ἀδέκαστο καὶ φοβερὸ κριτήριον τοῦ Θεοῦ γιὰ τὰ αἰώνια βάσανα, τῶν ὁποίων ἡ σκληρότητα ὑπερβαίνει τὴν κατανόησι τοῦ ἀνθρώπου.

Ὅμως, στὶς σκέψεις καὶ τὰ αἰσθήματα τῆς πεπτωκυῖας φύσεως, τὸ καλὸ εἶναι ἀνάμικτο μὲ τὸ κακὸ, καὶ στὶς δαιμονικὰς σκέψεις τὸ κακὸ πάντοτε καλύπτεται ἀπὸ τὸ καλὸ. Ἐν τούτοις, κάποτε δρᾶ φανερὰ σὰν κακὸ. Αὐτὰ τὰ δύο τελευταῖα εἶδη σκέψεων καὶ αἰσθημάτων δροῦν μαζί, ἐξ αἰτίας τοῦ δεσμοῦ καὶ τῆς κοινωνίας τῶν πεπτωκῶτων πνευμάτων μὲ τὴν πεπτωκυῖα ἀνθρώπινη φύσι. Καὶ ὁ πρῶτος καρπὸς τῆς ἐπιδράσεώς τους ἐκδηλώνεται ὡς

ὑψηλόνοια, ἢ ὑπερηφάνεια, ἢ ὑπεροψία, ἢ ὡς ταραχὴ στὴν προσευχή. Οἱ δαίμονες προσφέρουν κατανοήσεις ποὺ φαίνονται νὰ εἶναι πνευματικὰς καὶ ὑψηλὰς, ὅμως δι' αὐτῶν, ἀποσποῦν κάποιον ἀπὸ τὴν προσευχή. Παράγουν μίαν κενόδοξην χαρὰ, εὐχαρίστησι καὶ αὐτο-ικανοποίησι, ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψιν δὴθεν τῆς πιὸ μυστικῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας. Μετὰ τὴν δαιμονικὴν θεολόγησι καὶ φιλοσόφησι, αὐτοὶ εἰσβάλλουν στὴν ψυχὴ μὲ σκέψεις καὶ φαντασίαις ποὺ εἶναι μάταιαι καὶ ἐμπαθεῖς. Καταστρέφουν τὴν προσευχή. Καταστρέφουν τὴν καλὴν ἰδιοσυγκρασίαν τῆς ψυχῆς.

Ἀπὸ τοὺς καρποὺς τοὺς λοιποὺν οἱ σκέψεις καὶ αἰσθήσεις ποὺ εἶναι πράγματι καλὰς, διακρίνονται ἀπὸ τὶς σκέψεις καὶ τὶς αἰσθήσεις ποὺ φαίνονται ὅτι εἶναι καλὰς.

Ὡ, πόσο δίκαια οἱ Πατέρες καλοῦν τὴν πρακτικὴν τῆς Προσευχῆς τοῦ Ἰησοῦ ὡς Στενὴ Ὀδὸν καὶ αὐταπάρησι καὶ ἀπάρησι τοῦ κόσμου! Αὐτὲς οἱ ἀξίαι ἀνήκουν σὲ κάθε προσεκτικὴ καὶ εὐλαβικὴ προσευχή, ἀλλὰ προεχόντως στὴν Προσευχὴ τοῦ Ἰησοῦ, ἡ ὁποία εἶναι ξένη στὴν ποικιλίαν καὶ στὴν μορφὴν καὶ στὶς σκέψεις, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν περιουσίαν τῆς ψαλμωδίας καὶ τῶν ἄλλων προσευχῶν.

Ἡ λύπη τῆς ἀγάπης εἶναι γέννημα τῆς Χάριτος στὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου

Ἡ Χάρις εἶναι ἡ τροφή καὶ τὸ ἐνδύμα τῶν Ἁγίων. Ἀφυπνίζει τὴν λύπην στὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, κἀνοντάς τὴν ἀνικανοποίητην καὶ ὠθώντας τὴν νὰ ἀναζητᾷ τὸν λόγον αὐτῆς τῆς ἀνικανοποίησεως. Ἡ Χάρις δίδει νόνον καὶ ἡ Χάρις παρηγορεῖ· δείχνοντάς μας τὴν πτωχεῖαν ὅλων τῶν πραγμάτων, μᾶς ἐξεγείρει ἕναν νόνον μετανοίας, γιὰ τὸ ὅτι ἐκπέσαμε ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ... Αὐτὸς ποὺ κατέχεται ἀπὸ τέτοιο νόνον, πάντοτε θὰ λυπῆται, διότι σκέπτεται τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποία ἔχει προσβάλλει, καὶ ὄχι τὸν φόβον τῆς κολάσεως. Αὕτη εἶναι μιὰ λύπη τῆς ἀγάπης.

Ἁγίου Τύχωνος τοῦ Ζαντόνου

Ὁμιλία Καθηγητοῦ

ΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ τῆς 5/18.5.2004, ὁ Καθηγητής Ἱστορίας καί Θεωρίας τῆς Ἀρχιεπισκοπικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ion Mincu τοῦ Βουκουρεστίου τῆς Ρουμανίας Δρ Augustin Ioan, ἔδωσε μία Διάλεξι ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦ «Ἱεροῦ Χώρου», στὸ «Κέντρο Παραδοσιακῶν Ὁρθοδόξων Σπουδῶν» στήν Ἱερά Μονή τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ Ἑтна Καλιφορνίας, τὴν ὁποίαν παρηκολούθησε μὲ ἀμείωτο ἐνδιαφέρον ἓνα ἀκροατήριον 60 περίπου ἀτόμων.

Ὁ Δρ Augustin Ioan εὐρίσκετο στήν Ἀμερική γιὰ μία σειρὰ Διαλέξεων σὲ Πανεπιστήμια καὶ Κολλέγια, στὰ πλαίσια σχετικοῦ μορφωτικοῦ προγράμματος τῆς «Ἐπιτροπῆς Φούλμπραϊτ».

Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἑтна κ. Χρυσόστομος συνεργάσθηκε ἐπιτυχῶς μὲ τὸν ἐν λόγω Καθηγητὴ παλαιότερα, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς θητείας του ὡς Καθηγητοῦ σὲ Πανεπιστήμια τῆς Ρουμανίας τὰ ἔτη 2001 καὶ 2003.

Ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως

ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗ τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Σωτῆρος, 7/20.5.2004, ἐώρτασε ὁ ὁμόνομος Ἱερός Ναός στὸ Γουῆνιπεγκ τοῦ Καναδά.

Γιὰ νὰ συμμετάσχη εἰδικῶς στήν Πανήγυρι αὐτή, εἶχε ταξιδεύσει ἐκεῖ ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱεράς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ Ἑтна Καλιφορνίας

Πανοσιολ. Ἀρχιμ. π. Ἀκάκιος, ὁ ὁποῖος ἐτέλεσε ἱερά Ἀγρυπνία μαζί μὲ τὸν Ἐφημέριον τοῦ Ναοῦ, Αἰδεσιμ. π. Δημήτριον Σαράκη, στήν ὁποίαν συμμετεῖχαν ἀρετοὶ πιστοί, μετέφερε δὲ εἰς ὅλους τὶς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Κυπριανοῦ καὶ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἑтна κ. Χρυσόστομου.

Ἡ τρίτη ἐπίσκεψις τοῦ οἰκουμενιστοῦ πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου στὸ Βατικανό

Τὰ «άνοιγματα τοῦ Διαλόγου τῆς Ἀγάπης, μὲ τὴν μέθοδο τοῦ σαλαμιουῦ
μᾶς ὀδηγοῦν ἐκάστοτε καὶ σὲ νέες δυσάρεστες ἐκπλήξεις»

(Ανδρέας Θεοδώρου, † 2004)

Ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος συμπροσεύχεται ἐπισημότατα μὲ τὸν Πάπα Ἰωάννη Παῦλο Β΄, συνορθάων μαζί του τοὺς Ἀποστόλους Πέτρο καὶ Παῦλο στὸ Βατικανό τὴν 29.6.2004 ν.ή.

Ὁ πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, ἐπ' εὐκαιρία τῆς Ἱερουσαλὴμ (29ῆ Ἰουνίου), ἀλλὰ καὶ προκειμένου νὰ συνορθωθῆ σὲ ἐπίπεδο κορυφῆς ἡ 40ῆ ἐπέτειος τῆς πρώτης **Συνάντησης** τῶν προκαθημένων Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ρώμης, στὰ **Ἱεροσόλυμα, 5.1.1964**.

3. Ἄν καὶ ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενιστὰς ἐκεῖνη ἡ **Συνάντησις τῶν Ἱεροσολύμων** ἐχαρακτηρίσθη καὶ ἐξακολουθῆ νὰ θεωρῆται ὡς δῆθεν **κοσμοϊστορικὸν γεγονός**, γιὰ τοὺς ὄντως Ὀρθοδόξους ἦταν ἓνα **ἰσχυρότατο πλήγμα** ἐναντίον τῆς Ὀρθοδόξου Παραδόσεως, τὸ ὁποῖο προεκάλεσε **τεράστιο ρήγμα** στὴν **ἐκκλησιολογικὴ αὐτοσυνειδησία τῆς Ὀρθοδοξίας**.

4. Ἰδιαιτέρως ἀπὸ τὸ **1964**, παρατηρεῖται ἀφ' ἑνὸς ἡ βαθμιαία ἀποδυνάμωσις τῆς **Ὀρθοδόξου Αὐτοσυνειδησίας**, ὅτι ἡ Ἀγιοπάτη Ὀρθοδοξία αὐτὴ μόνη ἀποτελεῖ τὴν Μία καὶ Μοναδικὴ Ἐκκλησία ἀφ' ἑτέρου ἡ βαθμιαία ἀπώλεια τῆς αἰσθήσεως τῆς **οὐσίας καὶ δυνάμεως τῆς Αἰρέσεως**.

5. Ἡ **δεκαετία τοῦ '60** ἀποτελεῖ **ὀρόσημο** στὶς σχέσεις ὀρθοδόξων καὶ παπικῶν Οἰκουμενιστῶν: στὸ συλλογικὸ ἄνοιγμα τῶν Παπικῶν πρὸς τὴν Ἀνατολὴ διὰ τῆς **Β' Βατικανῆς Συνόδου** (1962-1965), ἀνταποκρίνονται ἐπίσης συλλογικὰ οἱ ὀρθόδοξοι μέσῳ τῶν τριῶν **Πανορθοδόξων Διασκέψεων τῆς Ρόδου** (1961, 1963, 1964), πρωτοστατοῦντος δυστυχῶς τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως καὶ μάλιστα **πραξικοπηματικῶς**.

6. Ὁ οἰκουμενιστὴς πατριάρχης **Ἀθηνογόρας** (†1972) ἀνεδείχθη ὡς ὁ γνησιώτερος ἐκφραστὴς τοῦ συγκρητιστικοῦ **Διαλόγου τῆς Ἀγάπης**, ἐφ' ὅσον μάλιστα μετὰ τὴν συνάντησί του στὰ Ἱεροσόλυμα μὲ τὸν Πάπα **Παῦλο ΣΤ'** († 1978), δὲν ἔδλεπε κανένα πλέον ἐμπόδιο στὸ νὰ κοπῆ ἀπὸ κοινοῦ μὲ τοὺς Οἰκουμενιστὰς ὄλων τῶν ἀποχρώσεων (ὀρθοδόξων-παπικῶν-προτεσταντῶν) ἓνα «κοινὸ νόμισμα»: **«Τὸ Νόμισμα τῆς Ἀγάπης»!...**

7. Εἶναι γνωστόν, ἐξ ἐπόψεως Ὀρθοδόξου, ὅτι **«δὲν ὑπάρχει “Διάλογος Ἀγάπης” ἄνευ τοῦ Διαλόγου τῆς Ἀληθείας· ἄλλως τοιοῦτος Διάλογος εἶναι ἀφύσικος καὶ ψευδής»** « ὁ αἰρετικο-

ομναιστικός χωρισμός και η διαίρεσις τῆς ἀγάπης και τῆς ἀληθείας» «δὲν ἦτο ποτὲ οὔτε εἶναι ἡ ὁδὸς τῶν Πατέρων» (Ἀρχιμ. Ἰουστίνος Πόποβιτς, † 1979) καὶ «ἀποτελεῖ ματαιολογίαν καὶ κενόσπουδον προσπάθειαν» (Ἀνδρέας Θεοδώρου, † 2004).

8. Ἡ πρόσφατος *Συνάντησις τῆς Ρώμης* (29.6.2004) ἀναζωπυρώνει καὶ κορυφώνει τὸν συγκρητιστικὸ *Διάλογο τῆς Ἀγάπης*, ἐφ' ὅσον ὁμολογουμένως ἐπεδιώχθη καὶ ἐπραγματώθη ἐν ὀνόματι αὐτοῦ, προκειμένου νὰ “καλύρῃ” τὸ τεράστιο κενὸ τοῦ ἐπισήμου **Θεολογικοῦ Διαλόγου**, ὁ ὁποῖος ἔχει οὐσιαστικὰ ναυαγήσει, ὑπατιότητα βεβαίως τοῦ Βατικανοῦ καὶ λόγῳ τοῦ τεραστίου ἐκκλησιολογικοῦ θέματος τῆς Οὐνίας, ἂν καὶ ἐξ ἀρχῆς (1980 ἐ.) ἐχρησιμοποιεῖται ὡς *ἐργαλεῖο* γιὰ τὴν de facto ὀρθοδοξο-παπικὴ ἔνωση.

9. Ἡ ἀμοιβαία συμμετοχὴ κατ' ἔτος στὶς **Θρονικὲς Ἑορτὲς** Ρώμης καὶ Κωνσταντινουπόλεως θεωρεῖται ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενιστὰς ὡς «*Ἱερὰ Παράδοσις*», ἡ ὁποία ἀρχισε τὸ **1969** μὲ πρωτοβουλία τοῦ Βατικανοῦ, ἐπὶ πατριαρχοῦ Ἀθιναγόρου, ὡς «*ἐπικρατήσαν ἀξίειπαινον ἔθος τῶν δύο ἀδελφῶν ἡμῶν Ἐκκλησιῶν*» (πατρ. Βαρθολομαῖος, 30.11.1994), ἀποδόμενον στὴν «*ἐμβόθυναι καὶ ἀνάπτυξιν τῆς κοινωνίας μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν*» (Π. Γρηγορίου).

10. Ἡ ρίζα ὁμως τῶν *Συναντήσεων* αὐτῶν εὐρίσκειται στὴν ἀφετηρία τῆς **Οἰκουμενικῆς Κινήσεως** καὶ εἰδικὰ στὴν πατριαρχικὴ *Ἐγκύκλιον τοῦ 1920*, αὐτὴν τὴν «*ιδιότυκὴν χάριταν τῶν συγχρόνων οἰκουμενικῶν κινήσεων*» καὶ μίαν ἀπὸ τὶς «*ἐκφάνσεις μιᾶς μακροπύου ἐκκλησιαστικῆς πολιτικῆς*» (Εὐαγγελία Βαρέλλα, 1994) τοῦ Φαναρίου, ἡ ὁποία στὰ προγραμματισμένα οἰκουμενιστικὰ «*Βήματα πρὸς Σταθεροποίησιν τοῦ Κοινοῦ Χριστιανικοῦ Φρονήματος*» περιελάμβανε καὶ τὸν «*Κοινὸ Ἑορτασμὸ Ἱερωνικῶν Ἑορτῶν καὶ Πολιούχων Ἀγίων*» (Γρηγόριος Λαρεντζάκης, 1987).

11. Οἱ *Συναντήσεις* αὐτὲς δὲν νοοῦνται ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενιστὰς, ὡς ἀπλὲς ἐθιμοτυπικὲς ἐπισκέψεις, ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν ὁμολογία τους, «*διὰ τῶν κοινῶν τούτων ἑορτασμῶν ἐκδηλοῦται καὶ βιοῦται συγχρόνως ἐν εἶδος ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας*» (Γρηγόριος Λαρεντζάκης, 1987) καὶ διὰ μέσου αὐτῶν «*καὶ δύο Ἐκκλησίαι θεολογοῦν, βιοῦν τὴν θεολογίαν τῆς κοινωνίας καὶ διακηρύσσου τὴν ἀμοιβαίαν ἀναγνώριαν καὶ παραδοχὴν ἀλλήλων*» (Διμήτριος Σαλάχας, 1978).

12. Οἱ Ὁρθόδοξοι τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, οἱ **Ἐνστάμενοι κατὰ τῆς Αἰρέσεως** τοῦ **Οἰκουμενισμοῦ**, διαπιστώνουν καὶ ἐπισημαίνουν μὲ ἰδιαίτεραν ἔμφασι, ὅτι οἱ *Συναντήσεις* τύπου Ἱεροσολύμων - Ρώμης - Κωνσταντινουπόλεως

- συμβάλλουν στὸν βαθμιαῖο ἐξ-οικουμενισμὸ καὶ ἐκ-παπισμὸ τοῦ λαοῦ μας
- συντείνουν στὴν «*βαθμιαία ἐξάντληση καὶ ἀποδυνάμωση τοῦ ἀμυντικοῦ συστήματος τοῦ ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικοῦ ὀργανισμοῦ*» (Ἀνδρέας Θεοδώρου, 1988)
- καθιστοῦν ἐμφανεστάτο τὸ «*ρηγμα*», τὴν «*διακοπὴ τῆς Παραδόσεως*» καὶ τὴν «*ἀποκοπὴ*» τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν ἀπὸ τὴν «*Ἐκκλησίαν τῶν Ἀγίων, τῶν ἐν Οὐρανοῖς Ζώντων*» (π. Θεόδωρος Ζήσης, 2003)

- συντελοῦν στὸ περαιτέρω «*γκρέμισμα*», τὴν «*κατεδάφιση τῶν ὁμολογιακῶν συνόρων*» καὶ τὴν διατήρησι «*ὀλάνουχτης τῆς πύρας στὸν ἰὸ τῆς Αἰρέσεως, τοῦ Συγκρητισμοῦ καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ*» (π.Θ.Ζ., 2003)

- τονίζουν ἐμφαντικώτατα τὴν ἀξιοθρήνητη ἀλήθεια, ὅτι «*ἢ ἐν Φαναρίῳ ἐγκλειστη καὶ ἡρωϊκὴ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, βρίσκειται τώρα, ἐδῶ καὶ ἓνα αἰῶνα, σὲ νέα αἰχμαλωσία μετὰ ἀπὸ ἐκείνην τῆς Τουρκοκρατίας, στὴν αἰχμαλωσία τοῦ Οἰκουμενισμοῦ*» (π.Θ.Ζ., 2003).

13. Εἶναι ἀδιανόητο πλέον οἱ ὄντως Ὁρθόδοξοι νὰ συνεχίζουν ἀντιμετωπίζοντες αὐτὲς τὶς ὀριακὲς καταστάσεις μόνον *δημοσιογραφικὰ* καὶ μὲ ἀδάπανες *κινδυνολογίες*.

- Θὰ πρέπει νὰ ἐφαρμοσθοῦν ἅπαντες οἱ ὅροι τῆς ὑγιούς Πατερικῆς καὶ θεαρέστου **Ἐνστάσεως καὶ Ἀποτειχίσεως**, οἱ ὁποῖοι ἀπατοῦν διακοπὴν κοινωνίας μὲ τοὺς Καινοτόμους, προκειμένου νὰ ἀποφευχθοῦν οἱ *σωτηριολογικὲς συνέπειες* ἀπὸ τὸν παρατεταμένο καὶ θανάσιμο ἐναγκαλισμὸ μὲ τὶς αἰρέσεις τῆς Δύσεως στὰ ὅρια τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως. ■

Χειροτονία Κληρικοῦ

ΚΑΤΑ τὴν βραδυνὴ Θεία Λειτουργία τῆς Ἑορτῆς τοῦ Γενεθλίου τοῦ Τιμίου Προδρόμου, 24.6.2004 ἐκ.ήμ., στὴν Ἱερά Μονὴ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανὸς ἐχειροτόνησε Πρεσβύτερο τὸν π. Βλαδίμηρο Mohorita ἀπὸ τὸ Πρέσοβ τῆς Σλοβακίας.

Τὴν προτεραία, ὁ π. Βλαδίμηρος εἶχε λάβει ἀπὸ τὸν Σεβ. Μητροπολίτη κ. Κυπριανὸ τὸν βαθμὸ τοῦ Διακόνου.

Ὁ νέος Ἱερεὺς εἶναι 35 ἐτῶν, ἐγγαμος, κατάγεται ἀπὸ οἰκογένεια ἀνήκουσα κατὰ παράδοσιν στὸν Οὐνιτισμὸ, ἀλλὰ ὁ ἴδιος μεγάλωσε ἄνευ θρησκευματος.

Ἐσοῦδασε στὴν Φιλοσοφικὴ Σχολὴ τῆς Μπρατισλάβας, πρωτευούσης τῆς Σλοβακίας, καὶ ἔλαβε τὴν εἰδικότητα τοῦ Δημοσιογράφου. Ἐπαγγελματικά, διηύθυνε Ἐκδοτικὸ Οἶκο καὶ Ἐφημερίδα πολιτικοῦ, κοινωνικοῦ, θρησκευτικοῦ καὶ πνευματικοῦ περιεχομένου.

Ἐβαπτίσθη στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ, κατὰ τὴν διάρκειά προσκυνήματός του στοὺς Ἁγίους Τόπους, τὸ ἔτος 2000. Παρηκολούθησε τὰ μαθήματα τεσσάρων ἐξαμηνῶν στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πρέσοβ, ἀλλὰ ἀπεχώρησε ἀπὸ αὐτὴν ἐξ αἰτίας τῆς οἰκουμενιστικῆς γραμμῆς της. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο, διέκοψε τὴν κοινωνία μετὰ τῆς ἐπίσημου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Τσεχίας - Σλοβακίας ἀπὸ ἔτους καὶ παρέμενε προσευχόμενος, ἐκζητῶν καὶ ἀναμένων τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ γνωριμία του, τὸ Φθινόπωρο τοῦ 2003, μετὰ τὸν Ὁσιολογιάτο Μοναχὸ π. Γοράσο, Καθηγητὴν Πανεπιστημίου, καὶ τὸν Ἱερέα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἕνισταμένων στὴν Τσεχία π. Ἱερεμία Τσάκ, ἦταν καθοριστικὴ γιὰ τὴν περαιτέρω πορεία του. Αἰσθάνθηκε πλήρη πνευματικὴ συμφωνία μετὰ τὴν Ἐκκλησιολογία καὶ τὴν γραμμὴ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου στὰ θέματα τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ Παραδόσεως καὶ ὑπήχθη εἰς Αὐτήν.

Ὁ νέος Πρεσβύτερος π. Βλαδίμηρος, ὁ ὁποῖος διακρίνεται γιὰ τὴν εὐλάβεια καὶ τὴν ἐπίγνωσί του, θὰ ἐργασθῆ στὴν προοπτικὴ ἰδρύσεως Ὁρθοδόξου Κοινότητος στὸ Πρέσοβ, πρὸς ἐξυπηρέτησιν ἀρχικῶς ἑνὸς ὀλιγαριθμοῦ Ποιμνίου.

Εὐχόμεθα στὸν π. Βλαδίμηρο νὰ διακονήσῃ στὸν Ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου μετὰ ζῆλο θεοφιλῆ, ὥστε μετὰ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ, νὰ γίνῃ φορέας μᾶς συνεποῦς μαρτυρίας Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως, Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ Ὁρθοδόξου ἠθους, πρὸς κάθε καλοπροαίρετη ψυχὴ στὴν περιοχὴ του καὶ γενικὰ στὴν χώρα τῆς Σλοβακίας.

Ἐνισχύσατε τὴν ἀνάγερσιν τοῦ νέου Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων μας Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης!...

- Ἐμβάσματα ἀποστέλλονται με ταχυδρομική ἐπιταγή στην διεύθυνσι:
Ἱερά Μονή Ἁγίου Κυπριανοῦ, Τ.Θ. 46006 - ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ 133 10, ΕΛΛΑΣ,
- ἢ κατατίθενται στοὺς ἐξῆς ἀριθμοὺς λογαριασμῶν μας στὶς Τράπεζες:
ΕΘΝΙΚΗ: 074-29600013, ALPHA: 105-00-2002-015587, ΑΓΡΟΤΙΚΗ: 03203002011-68,
ΕΡΓΑΣΙΑΣ: 0026-0273-95-0100391131, καὶ NOVA: 0002928036.

Περὶ ταπεινώσεως

Ὁ Θεὸς κατέρχεται στοὺς ταπεινοὺς, ὅπως τὸ νερὸ ποὺ κυλᾷ ἀπὸ τοὺς λόφους στὶς κοιλάδες. Ὁ Θεὸς δημιουργεῖ ἐκ τοῦ μηδενός· καὶ ἂν εἰλικρινᾶ ἀναγνωρίζουμε ὅτι εἴμαστε μηδέν, θὰ ἀναδημοργῇ τὶς καρδιές μας. Αὐτὴ ἡ νέα δημιουργία (ἢ ὅποια δὲν ἔχει τίποτε κοινὸ μετὰ τὴν κάλυψι τοῦ σώματος μετὰ τὸ μοναχικὸ σχῆμα ἄνευ τῆς ἐνδύσεως τῆς καρδιάς), παρᾶγει ὡς μία ἀκατάπαυστη πείνα καὶ δίψα γιὰ τὴν Χάρι τοῦ Θεοῦ· διότι, ἡ ταπεινωσις ποτὲ δὲν σκέπτεται αὐτὸ ποὺ ἦδη ἔχει, ἀλλὰ ἀναζητᾷ αὐτὸ ποὺ ἀκόμη δὲν ἔχει...

Ἡ ταπεινωσις εἶναι μάθησις ἐν συγκρίσει μετὰ τὴν αὐτο-ικανοποίητη ἄγνοια· διότι αὐτὸς ποὺ μαθαίνει στὸ σχολεῖο αὐτὸ τῆς θείας σοφίας, ὅσο περισσότερο λαμβάνει τὰ θεῖα δῶρα, τόσο καλύτερα βλέπει τὴν πνευματικὴ του μιζέρια καὶ ἀπὸ πραγματικὴ θέλησι, δὲν παύει νὰ ἀναζητῇ μετὰ στεναγμῶ. Τότε, ἡ χαμηλὴ ὁδὸς τῆς ταπεινώσεως ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο στὰ Ὑψηλά.

Ἁγίου Τύχωνος τοῦ Ζαντόνος

Βιβλιοπωλεῖον – Ἐκκλησιαστικὰ εἶδη

«ΝΕΟ ΘΑΒΩΡ»

Ἐκδόσεις - Ἁγιογραφίες - Εἰκόνες

→ Διατίθενται καὶ ὅλες οἱ ἐκδόσεις καὶ οἱ ὀπτικο-ακουστικὲς παραγωγὲς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Κυπριανοῦ Φυλῆς Ἀττικῆς.

• Ἰκτίνου 4

(ὄπισθεν παλαιοῦ Δημαρχεῖου Ἀθηνῶν)

• τηλ./fax: 210 52 27 096

Ἡ ἐγκατάλειψις ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἡ κατὰ Θεὸν λύπη*

Ἐπιστολὴ τοῦ Ἁγίου Τύχωνος τοῦ Ζαντόνσκ, ἐπὶ τῆ ἱερᾷ μνήμῃ αὐτοῦ (13 Η')

Ἀγαπητέ μου φίλε καὶ ἀδελφὲ ἐν Χριστῷ!

Εἶναι γραμμένο: «καὶ οἱ ἐγγιστά μου ἀπὸ μακρόθεν ἔστησαν» (Ψαλμ. λζ' 13). Διότι τὸ ἄσπρο δὲν πηγαίνει μὲ τὸ μαῦρο καὶ τὸ σκοτάδι δὲν συμφωνεῖ μὲ τὸ φῶς. Ἡ εὐλάβεια εὐρίσκεται σὲ συνεχῆ πόλεμο μὲ τὴν ἀνευλάβεια. Τί συμφωνία μπορεῖ νὰ υπάρξῃ ἐκεῖ, ὅταν ὁ ἕνας προσπαθῇ καὶ ἀγωνίζεται νὰ σκαρφαλώσῃ ἕνα βουνό, ἐνῶ ὁ ἄλλος κατρακυλᾷ κάτω;

«Καὶ οἱ ἐγγιστά μου ἀπὸ μακρόθεν ἔστησαν», διότι σὺ ἔχεις σταθῆ μακριὰ ἀπὸ αὐτοὺς· στέκεσαι μακριὰ, διότι δὲν εὐρίσκεις τίποτε ὅμοιό σου σὲ αὐτούς. Ἀποφεύγουμε τὴν κάπνα καὶ τὴν πίσσα, γιὰ νὰ μὴ μαυρίσουμε· ἀπομακρυνόμαστε ἀπὸ μία ἐπιδημία, γιὰ νὰ μὴ κολλήσουμε ἀρρώστια· φεύγουμε ἀπὸ τοὺς λεπρούς, γιὰ νὰ μὴ πάσχουμε ὅπως πάσχουν αὐτοί.

Γι' αὐτὸ ἔχει εἰπωθῆ: «ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν... καὶ ἀκαθάρτου μὴ ἄπτεσθε» (Β' Κορινθ. σ' 17, Ἡσ. νβ' 11, Ἀποκαλ. ιη' 4). Καθένας πού ἀποφεύγει τοὺς τοιοῦτους, πλησιάζει στὸν Θεὸ καὶ ὅσο τὸν πλησιάζει, τόσο περισσότεροι ἀνθρώποι τὸν ἀποφεύγουν· καὶ ὅσο περισσότεροι ἀνθρώποι τὸν ἀποφεύγουν, τόσο περισσότερο ὁ Θεὸς τὸν πλησιάζει, σὰν κάποιον πού ἔχει ἐγκαταλειφθῆ. «Σοὶ ἐγκαταλείπεται ὁ πτωχός, ὄρφανῶν σὺ ἦσθα βοηθός» (Ψαλμ. θ' 35). Πρέπει νὰ εἶσαι τέτοιου εἶδους πτωχός, τὸν ὁποῖον οἱ ἀνθρώποι ἐγκαταλείπουν.

Ἦ Θεέ μου, πού ἔχεις τὸ πᾶν! Ἄς μὲ ἐγκαταλείψουν ὅλοι, ἕως τὸν τελευταῖο· μόνον Σὺ μὴ μὲ ἐγκαταλείψῃς! Θὰ ἔχω τὸ πᾶν σὲ Σένα· Σὺ εἶσαι βοηθός, παράκλησις, ἐνίσχυσις, προστασία, καταφυγή, συμβουλή καὶ παρηγορία μου. Ὅταν ἐγκαταλείψω ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, κατάφευγε στὸν Θεό, ὅπως κάνεις καὶ ὅπως γράφεις. Διότι Αὐτὸς θὰ βρῆ τὸν τρόπο νὰ ἐπιτελέσῃ τὸ ἔργο Του, ὅταν οἱ ἀνθρώποι δὲν μποροῦν νὰ κάνουν τίποτε. Τώρα, αὐτὸ εἶναι τὸ *πρῶτο πράγμα*.

Τὸ *δεύτερο*. Πρέπει νὰ ἔχουμε λύπη, διότι λυπήσαμε τὸν Θεό· αὐτὸ τὸ τραῦμα θεραπεύεται μὲ αὐτὸ τὸν ἐπίδεσμο. Τὸ νὰ λυποῦμε τὸν Θεὸ (ὦ Θεέ μου! ποιοὶ εἴμαστε; σκουλήκια, γῆ, χῶμα καὶ στάκτη – καὶ λυποῦμε τὴν μεγαλωσύνη Σου! μὴ μᾶς ἐπιτρέψῃς νὰ τὸ ξανακάνουμε αὐτὸ μὲ τὴν Χάρι Σου!), τὸ νὰ λυποῦμε, λέγω, τὸν Θεό, θεραπεύεται τοῦτο μὲ τὸ νὰ λυπούμαστε γιὰ τὸν Θεό. Ἡ ἁμαρτία προξενεῖ λύπη, καὶ μὲ αὐτὴ τὴν λύπη θεραπεύεται. Ἕνα μικρὸ γέννημα – ἡ λύπη, πού ὅμως καταδροχθίζει τὸν ἐμπαθῆ του γονέα – τὴν ἁμαρτία. Τέτοια εἶναι ἡ θαυμαστὴ σοφία τοῦ Θεοῦ: τὸ τραῦμα θεραπεύεται μὲ τραῦμα! «Ἡ γὰρ κατὰ Θεὸν λύπη, μετάνοιαν εἰς σωτηρίαν ἀμεταμέλητον κατεργάζεται» (Β' Κορινθ. ζ' 10), λέγει ὁ Ἀπόστολος.

Τὸ *ἔλεός Σου, Κύριε, καταδιώξει με, πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου!* Σῶσον, Χριστέ ὁ Θεός, ὅσους ἤλθες νὰ σώσῃς, διότι γι' αὐτοὺς ἔχυσες τὸ πανάγιον Αἷμα Σου!

Κλειῶν ἐδῶ καὶ ἀναθέτων ἑμαυτὸν εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, διατελῶ.

(* Μετάφρασις ἀπὸ τὰ ρωσικὰ τῆς *Ἐπιστολῆς ὑπ' ἀριθ. 18*, ἐκ τῶν Ἀπάντων τοῦ Ἁγίου Τύχωνος τοῦ Ζαντόνσκ, τόμος ε', σελ. 305-306, ἐκδ. ε', Μόσχα 1994.

**Ἡ «ΙΒ' Σὺναξις
Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως»
(Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας 2004)
σὲ ψηφιακὸ διντεοδίσκο (D.V.D.)**

• Σὲ ἓνα **D.V.D.** (ντι-βι-ντί), ὑπ' ἀριθ. 601, ὅ,τι περιελάμβανε ἡ ἐφετινὴ «Σὺναξις» στὴν Ἀθήνα (16/29.2.2004), τὴν ὁποία διωργάνωσε ἡ Ἱερὰ Μονὴ μας, τῇ ἀναθέσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων.

• **Περιεχόμενα**

α. Βυζαντινὴ Χορωδία (18'), **β.** Εἰσήγησις (45'): «Ἀπὸ τὸ Ἡμερολογιακὸ Ζήτημα στὴν Αἴρεσι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ» (Μέρη α'-δ'), **γ.** Ταυμία (30'): «Ἡ Ἀθήνα Οἰκουμενιστικώτερη τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ Φαναρίου» (Μέρη α'-γ').

• Σὲ πλαστικὴ θήκη • Ἐξώφυλλο: τετραχωμία • Τιμᾶται: € 15.

■ **Νέα Ἐκδοσις**

ΑΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ, Τόμος ΙΓ' (2001 - 2003)

ΕΚΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ὁ νέος ΙΓ' Τόμος τοῦ Περιδικοῦ μας τῶν ἐτῶν 2001-2003, 296 σελίδων (+ 8 σελίδες Περιεχομένων). Στὰ 18 τεύχη του, τὰ ὑπ' ἀριθ. 300-317, περιλαμβάνεται ἓνα εὐρύτατο ὕλικό πνευματικοῦ, ιστορικοῦ, ἀντι-αιρετικοῦ καὶ ἐνημερωτικοῦ περιεχομένου, τὸ ὁποῖο παρουσιάζεται μὲ ἰδιαίτερη καλαισθησία, ἐπιμέλεια καὶ πλούσια εἰκονογράφηση.

• Τιμᾶται: € 14.

⊙ **Γιὰ παραγγελίες ἀπευθύνεσθε:**

Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Κυπριανοῦ, Τ.Θ. 46006 – ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ 13310
Τηλ.: 210 2411380, 210 2411316, Fax: 210 2411080, E-mail: Kyprianos@hol.gr
καὶ Βιβλιοπωλεῖο «ΝΕΟ ΘΑΒΩΡ», Ἰκτίνου 4, Ἀθήνα, Τηλ./Fax: 210 5227096.

